Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1592 | 4 PAGINI — 20 BANI | Miercuri 9 iunie 1954

Echipa căutătorilor de comori

IN POVESTIRILE de demult revine mereu un erou: căutătorul de comori. Prinț sau conte, pirat ori aventurier, el află dintr-un pergament despre diamantele din peșteră sau aurul de pe insula părăsită, descoperă tezaurul la miezul nopții și... se îmbogățește, ducînd toată viața un trai de huzur.

Cît de dese și adevărate erau și pentru vremea aceea asemenea întîmplări ne-o spun masele de multe milioane de oameni intrate în istorie — sclavii, iobagii, calfele. Ele n-au găsit niciodată comoara în stare să le elibereze de exploatarea și asuprirea pe care o sufereau.

Astăzi, la noi nimeni nu mai caută astfel de comori. Geologii doar, însă nu atît aur, cît petrol, fier, cărbune. Se schimbă înțelesul cuvîntului din basm.

Dar cum să-i numim noi pe acei tineri din patria noastră, care, modești lucrează la mașina lor din fabrică dar nu se interesează doar de ea? Cum pot fi mai bine caracterizați acești băieți și fete, care, adunați într-o formă nouă și interesantă de organizare, postul utemist de control, după ce-și termină munca merg și caută prin colțurile atelierelor, pe sub mașini, cercetează luminile pe coridoare, robinetele, se uită dacă nu stă nefolosit vreun agregat? Nu poate fi nepotrivit nici pentru dînșii cercetători de noi rezerve de economii, luptători pentru calitate și disciplină, numele de căutători ai comorilor ascunse.

Numai că nu poți să-i pui alături pe contele din legendă și pe strungarul membru al postului utemist. In timp ce primul căuta comorile pentru sine, pentru interesul său egoist, al doilea abia e un adevărat erou. El se străduie nu pentru punga lui, ci pentru binele unui întreg popor.

Posturile utemiste de control și-au dovedit adesea spiritul curajos în căutarea rezervelor interne. Idei din cele mai bune au izvorît din inițiativa tinerilor lor membri.

Se cunoaște ca una din sarcinile primordiale ale posturilor utemiste de control, realizarea de economii. Raidurile — vizitele organizate în grup prin secții — făcute de postul utemist de control pe uzină de la „Matyas Rakosi" au prilejuit o serie de propuneri valoroase de îmbunătățiri tehnice la turnătorie.

In privința stimulă[rii] inovațiilor același post a dat de asemenea dovadă de inițiativă. A fost deajuns ca membrii săi să intre într-o zi pe ușa cabinetului tehnic și să rămînă aici la discuție un timp, pentru ca mulți lucrători să primească mai grabnic aprobarea dispozitivelor lor utile.

Perfecționarea condițiilor de lucru, pentru ca munca să fie mai ușoară și mai spornică — și aceasta intră în preocupările posturilor utemiste de control. Dacă la secția rihtuit a fabricii „Ștefan Plavăț" din Timișoara nu s-ar fi înființat „echipa căutătorilor de comori", poate încă multă vreme materialele s-ar fi adus tot pe brațe. Dar așa, n-a trecut mult și în secție a apărut un ascensor.

Membrii posturilor de control au datoria să fie luptători hotărîți pentru disciplina conștientă. Ei își realizează tot mai mult această îndatorire, îmbinînd seriozitatea în muncă cu zîmbetul tineresc. O competiție viu urmărită a fost cea organizată nu de mult de postul utemist de control de la F.R.B., concursul pentru... „Cupa întîrziaților". Decernarea regulată a „cupei" celor mai nărăviți chiulangii, în rîsul întregii fabrici, a redus grabnic numărul concurenților ei.

„Căutătorii de comori" ai zilelor noastre nu-și țin ascunse descoperirile. Ei le difuzează — și trebuie să le difuzeze și mai larg. Gazetele „Vorbește postul utemist de control", publicînd articole cu rezultatele raidurilor, liste de propuneri adresate conducerii întreprinderii, caricaturi și scurte note despre risipitori și neglijenți, chiulangii și nedisciplinați, pot da o contribuție sporită la succesul întrecerii socialiste. Foi-fulger zilnice, emisiuni speciale la stațiile de radioficare, acestea își au și ele locul lor în viața unui post de control activ.

Am văzut: perspective mari, rezultate bune. Dar atunci, de ce nu pretutindeni, în fabricile noastre, activează echipele tinerești ale cercetătorilor noului? Pentru că unele organe de U.T.M. nu apreciază cum se cuvine nici averile care pot fi descoperite în fiecare întreprindere, nici entuziasmul și capacitatea de a afla rezervele ascunse pe care le are tineretul muncitor.

Unii activiști ai comitetului orășenesc U.T.M. Cluj — de exemplu — instruind organizația de U.T.M. de la fabrica de porțelan, au lăsat ca în secția glazură responsabilul postului utemist să ajungă subordonat responsabilului brigăzii utemiste pe care trebuia s-o controleze. Iar membrii postului ca să nu mai critice, se vede, chiar nimic, au fost încadrați în aceeași brigadă de care e vorba. Este clar că tolerînd confuzii în organizarea posturilor de control care trebuie să nu fie subordonate decît biroului sau comitetului U.T.M., resfirînd pe membrii posturilor în schimburi diferite, împărțindu-i în locuri izolate de muncă, o serie de organe U.T.M. dau dovadă de un cras birocratism.

Să nu admitem asemenea fapte. Să dăm liber avînt activității tuturor posturilor de control, să-i ajutăm pe tinerii noștri tovarăși, să caute și să găsească rezervele interne ale întreprinderilor — tezaure mai de preț și mai folositoare nouă decît toate comorile din poveste.

Primul examen, primul succes

Examenele de sfîrșit de an universitar constituie pentru studenții grupei 509 din anul II de la Facultatea de istorie din cadrul Universității „Victor Babeș" din Cluj — ca de altfel pentru toți studenții patriei noastre — o adevărată sărbătoare.

Primul examen în grupa noastră dat la Istoria literaturii romîne constituie primul succes obținut în această sesiune. Din cei 14 studenți care s-au prezentat la examene, 10 studenți au obținut calificativul „foarte bine", 2 calificativul „bine" și 2 calificativul „suficient".

In mod deosebit s-au evidențiat prin răspunsurile date, tovarășii: Pap Francisc, Lișiu Grațiana, Ziman Mihail — secretarul organizației de bază U.T.M. din an — și alții.

Ca organizator U.T.M. al grupei am căutat să fiu printre studenții fruntași la învățătură, pentru a fi astfel un bun exemplu în munca de învățătură pentru studenții grupei mele.

Faptul că tovarășul lector Mircea Zaciu a fost extrem de mulțumit de răspunsurile date la examen de către studenții grupei 509, ne încurajează nespus de mult în lupta cu viitoarele cinci examene.

Vom munci și pe viitor pentru a ne menține în rîndul grupelor fruntașe la învățătură.

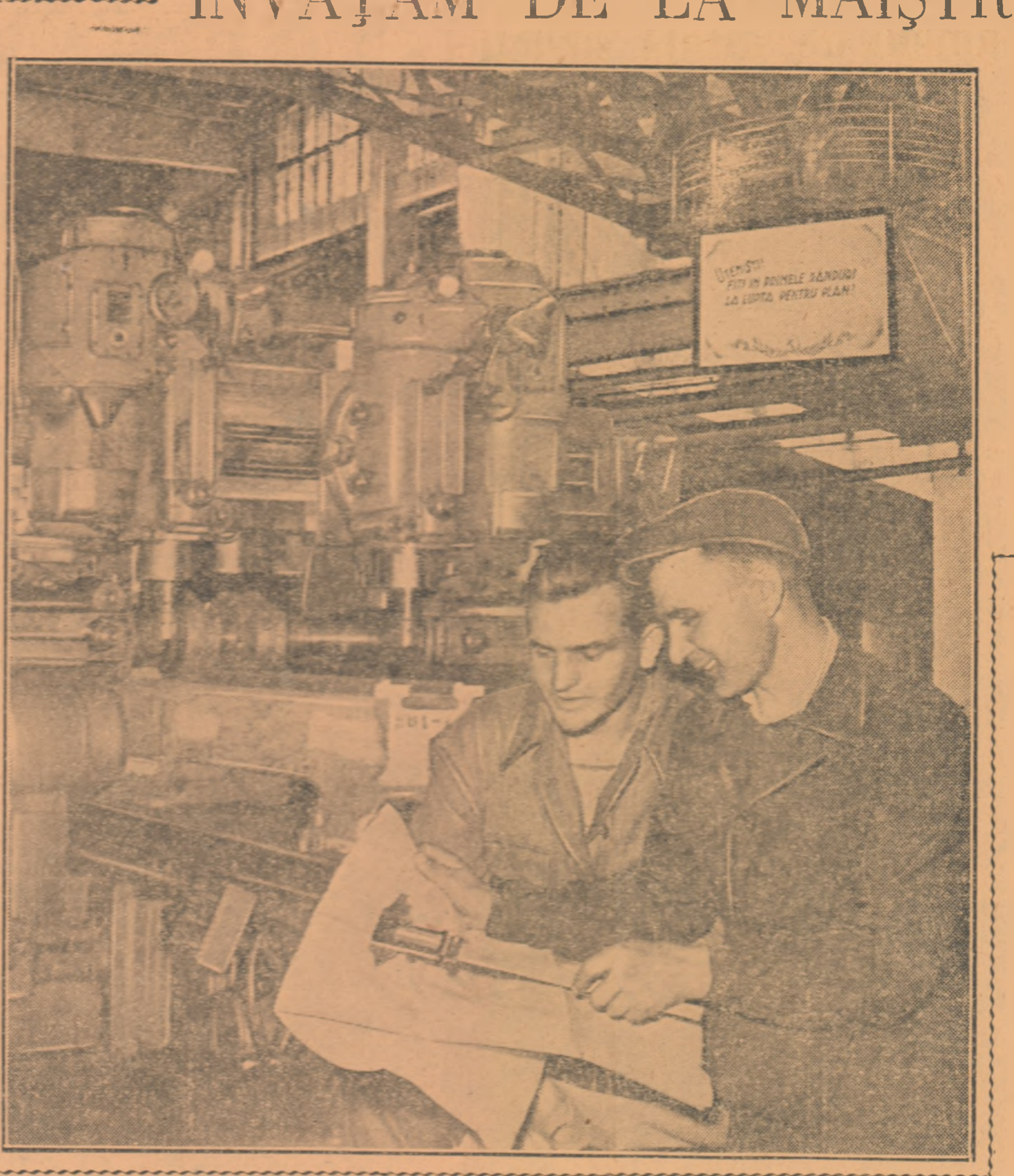
IOAN BABICI
organizatorul grupei 509 din anul II al Facultății de istorie de la Universitatea „V. Babeș" din Cluj

Un nou debarcader

Tinerii amatori de canotaj din Capitală au o bucurie. Pentru ei, s-a deschis de curînd pe malul lacului din apropierea intrării din Piața Stalin a parcului de cultură și odihnă „I. V. Stalin" un nou debarcader. Cît de plăcut este ca într-o după amiază frumoasă de duminică să vîslești pe undele lacului luîndu-te la întrecere cu zecile de schifuri, caiace și iole ale colectivelor sportive. Or, această plăcută destindere atrăgea un număr prea mare de vizitatori ai parcului, deobicei tineri, și vechiul debarcader ce adăpostea la cheiul său peste 120 de bărci nu reușea să satisfacă numărul mare de cereri. Atunci serviciul hidraulic din I.C.A.S., a încredințat lucrările de executare a noului debarcader unei echipe de muncitori condusă de inginerul Drăgoi Vladimir și maistrul Victor Mușat, șeful șantierului.

Cîțiva, sub conducerea lui Munteanu Niculae, au făcut zidirea temeliei sub apă iar dulgherii în frunte cu Savu Vasile și Handrea Liviu au făcut totul ca lucrările să fie terminate înainte de termenul fixat. Acum, la dane se leagănă ușor, așteptînd pe tinerii canoteuri, peste 70 de bărci noi, ușoare, venite direct de la fabrica I.F.I.L. din Reghin.

ÎNVĂȚĂM DE LA MAIȘTRI

Prin cunoașterea neîncetată a tehnicii înaintate, tinerii de la fabrica „Iosif Rangheț"-Arad înaintează zi de zi tot mai mult în tainele meseriei.

In fotografie: maistrul utemist Halffy Iosif explică utemistului Modolea Petre cum trebuiesc executate operația și unghiurile cu freza automată.

Foto: Radu Costin

Locuințe pentru mineri

CLUJ (de la corespondentul nostru).

In anii regimului de democrație populară, viața minerilor patriei noastre devine tot mai bună.

La mina „7 Noiembrie" din satul Țicu, mină care aparține întreprinderii carbonifere „Șoricani", sînt în construcție în momentul de față 11 locuințe, cuprinzînd 22 apartamente.

Tot în cursul anului curent în această colonie muncitorească, este prevăzută construirea a 5 blocuri.

FRUNTAȘUL RECOLTELOR DE SFECLĂ

Una din principalele culturi tehnice este sfecla de zahăr. Ea asigură materia primă pentru fabricarea zahărului, aliment de primă necesitate omului. Experiența pozitivă din anul 1953 a cultivatorilor de sfeclă de zahăr din regiunea Ploești a dovedit că în unele părți ale acestei regiuni sfecla de zahăr se poate cultiva pe scară largă. Unul dintre cultivatorii de sfeclă de zahăr ce se numără printre fruntașii țării în această cultură, este țăranul muncitor Ene V. Puiu din comuna Joița, raionul Rîmnicu Sărat. Cele 40.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar obținute de el anul trecut, au determinat pe mulți țărani muncitori din comună și mai cu seamă din satul Costeni unde locuiește el, să cultive sfeclă de zahăr pentru prima dată.

Chiar din primele zile cînd a sosit de la consfătuirea pe țară a fruntașilor în producție la cultura porumbului, cartofului și sfeclei de zahăr, la căsuța lui Ene V. Puiu au început să vină zilnic vizitatori. Acești vizitatori s-au interesat întîi de metodele pe care le-a folosit în cultura sfeclei: cîte prașile a făcut, la ce distanță a pus rînd de rînd și fir de fir etc.

Intr-o zi — spune Puiu — au venit la mine țăranii muncitori Niculaie Nedelcu, Oprea Gh. Nicolae și Stoica Gh. Ion din satul nostru. Toți erau doritori să cultive sfeclă de zahăr.

Eu le-am explicat cum trebuiesc executate lucrările înainte și după însămînțat, cîte prașile trebuiesc făcute sfeclei de zahăr, cum trebuie făcut buchetatul și răritul, ce distanță să fie între rînduri și între plante. Și toate aceste îndrumări, pe care le-am dat au avut rezultate bune. In satul nostru unde sînt și agent de cultură, pot spune că ți-e mai mare dragul să privești chiar și suprafețele celor care cultivă acum pentru prima dată sfecla de zahăr. Mai toți cultivatorii au executat prima prașilă și răritul sfeclei. Eu îi îndrum mereu cum trebuie să facă lucrările de îngrijire, cum după fiecare ploaie toți să execute cîte o prașilă ușoară pentru a distruge scoarța și a menține umezeala în pămînt.

Și experiența lui, metodele pe care el le aplică în cultivarea sfeclei de zahăr le-a împărtășit și multor țărani din comunele vecine.

In acest an, țăranul muncitor Ene V. Puiu a însămînțat o suprafață de 0,25 hectare de sfeclă de zahăr, dar nu în locul de anul trecut. Respectînd întocmai regulile agrotehnice și sfaturile tehnicienilor de la raion el se mîndrește acum de felul cum a răsărit sfecla în acest an. Arătura adîncă, cele 6 mii kg. gunoi putred, precum și sămînța de calitate pe care a primit-o de la fabrica de zahăr Chitila semănînd-o cu semănătoare tot de la această fabrică ca și executarea la timp și în bune condițiuni a tuturor lucrărilor de întreținere îi va da posibilitatea să întreacă cantitatea de 40.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar pe care a obținut-o în 1953.

Cînd sfecla de zahăr răsărise și se cunoșteau rîndurile de cultură țăranul muncitor Ene V. Puiu a efectuat prima lucrare — prașila oarbă. De asemenea în ultimul timp, cînd sfecla a avut 3—4 frunze, el a făcut buchetatul și răritul, lăsînd cu grijă plantele cele mai bine dezvoltate la distanță de 12-15 centimetri una de alta. El n-a neglijat în timpul buchetatului și răritului completarea unor goluri pentru ca într-adevăr pe fiecare metru pătrat să fie asigurate 10-12 plante. Așa după cum el a căutat să execute cu grijă primele lucrări de întreținere a sfeclei aplicînd întocmai regulile agrotehnice, și țăranii muncitori Frîncu Pavel, Anica M. Petru, Dumitru Harhagea, Dumitru Irimia, Nicolae Nedelcu, Oprea Nicolae, și mulți alții și-au terminat de asemenea primele lucrări de întreținere a culturii.

Ene V. Puiu e hotărît să-și îndeplinească angajamentul luat la consfătuirea pe țară, de a obține cu 20.000 kg. sfeclă mai mult ca anul trecut. Alături de el și ceilalți cultivatori din comună vor să depășească prin aplicarea întocmai a regulilor agrotehnice de 3 ori media planificată la hectar.

PUIU NICOLAE
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Ploești

Puntea prieteniei

E duminică. Prietenii sînt în plină activitate. Sub acoperișul căminului nostru studențesc se vorbesc numeroase limbi, deosebite la auz dar aceleași la înțeles. Să vedem mai îndeaproape ce fac unii prieteni acum.

Scrisorile

In fiecare duminică sînt rugat de colegul meu de cameră Tin-Iuan-hun să-i explic cuvinte, să traducem un text sau să-l corectez la lectura unui articol. Alteori stăm de vorbă ore în șir și n-am mai termina dacă nu ne-ar chema veselia vecinilor de la etaj, undeva în cercul prietenilor buni.

Mi-a povestit multe lucruri Iuan-hun despre frații lui, aspiranți universitari, despre universitatea din Pekin împrejmuită de munți.

Dar cea mai mare bucurie o trăiește atunci cînd sub ochi are scrisorile mult așteptate din îndepărtata lui Chină.

Azi a desfăcut două plicuri. Mă aplec și eu peste ele. Dar ce pot să înțeleg? Linii suprapuse, întretăiate, unele așa de dese încît renunț să le număr cel puțin pe cele dintr-un singur semn chinezesc.

De îndată ce privesc în ochii lui Iuan-hun parcă înțeleg însă tot ce scrie acolo, toată bucuria care îi inundă privirile-i negre, scînteietoare.

— Să citim — îmi zice el zîmbind.

— Să citim? — mă mir eu de invitația pe care mi-o făcuse cu multă satisfacție, la gîndul că nu cunosc o boabă chinezește.

— Hai, începe — stăruia el.

— Mai bine să traduci tu!

L-am înduplecat să-mi citească prima scrisoare. O pionieră din Pekin scria unei pioniere din țara noastră:

„Dragă Sanda,

Scrisoarea ta mi-a adus multă bucurie. Am citit-o colegelor mele, ne-am bucurat cu toate de succesele voastre, de serbările pe care le organizați voi, de jocurile voastre. Te rog să-mi scri cîntecul acela pe care mi l-ai cîntat în barcă pe Herăstrău astă vară la Festival. Azi am făcut o excursie pe munți. M-am urcat sus de tot. Am încercat să te văd pe tine, Sanda. Dar am întîlnit alți munți, mai înalți.

Totuși știu că pînă la tine duce o punte nevăzută, puntea prieteniei de nedespărțit. Pe această punte dau drumul scrisorii mele. Aștept noi vești de la tine.

Te îmbrățișez
Co-Cin"

Din a doua scrisoare, Iuan-hun mi-a citit un fragment numai:

„Sînt un muncitor chinez. Rog postul de radio București să-mi trimită un program cu data și lungimile de undă pe care se vor transmite emisiunile în limba chineză.

Această rugăminte sinceră izvorăște din dorința de a afla vești noi din lupta și viața poporului romîn".

Aceste scrisori ne-au bucurat în egală măsură pe amîndoi. Mai întîi pentru că am fost primii lor cititori, deși nu ne erau adresate nouă, apoi pentru că vorbeau de prietenia popoarelor noastre. Ca de obiceiu, l-am ajutat lui Iuan-hun să le traducă corect și să le transmită adresanților respectivi.

Intre timp intrase în camera noastră Damek, cehul.

— Știi după ce am venit — îmi vorbi el.

— Da, știu.

Am răsfoit o mapă de plicuri, le-am rupt timbrele și i le-am dat.

— Pentru ce? s-a interesat Iuan-hun.

— Filatelie...

— Ia și două timbre chinezești.

Foto: Dumitru F. Dumitru

Povestește Ali Raza

Și-a îndesat pipa cu tutun și a început să povestească. In camera lui sîntem mulți prieteni: Kim, Delcev, Sandor, Georgia...

Plină de suferință i-a fost copilăria lui Ali Raza în îndepărtata Indie.

Intr-o țară ca a lui, atît de mare, avea drept adăpost doar o boltă de palmieri, sub care odihnea atunci cînd îl răpunea oboseala. Adormea spre a uita de amorțeală și foame.

Cînd se trezea, o pornea din nou. Nu știa dacă va ajunge la Delhi sau la Calcuta. Să zicem că se oprea la Calcuta. Aci muncitorii erau în grevă. A cerut o pancardă și a trecut în rîndurile demonstranților. Un englez l-a izbit cu cizma, l-a aruncat în șanț. Cînd s-a dezmeticit se înoptase.

A urmat exilul. De departe, de undeva dintr-o insulă își mîna dorurile de patrie pe valurile înspumate ale oceanului.

Își așeză tutunul în pipă. Noi toți îl urmărim în tăcere: eu, Kim, Sandor, Georgia...

Viața lui Ali Raza s-a schimbat. El a fost găzduit de o țară liberă, a doua lui mamă — cum spune adesea. Anul acesta termină facultatea de filosofie — un vis pe care altădată îl credea utopic.

Despre toate aceste bucurii povestește Ali Raza.

Sentimentelor lui îi sîntem cu toții părtași: Kim, Sandor, Delcev, eu...

— Povestește-ne Ali, te ascultăm.

Carnetul cu impresii

Henryu Misterski a deschis un carnet copertat în roșu: „Impresii despre Romînia".

Prima pagină. „In drum spre Romînia. Trenul mă duce spre hotarele ei. In compartiment sînt oameni simpli, țărani cu sumane, cu desagi. Dintr-un grup se desprinde unul și vine spre mine cu o ploscă plină cu vin.

— Ia și dumneata o gură...

Ii mulțumesc destul de stîlcit după un dicționar romîn-polon pe care-l aveam permanent cu mine.

— Ba mai ia o gură, e curat — a insistat el.

Primul om pe care l-am cunoscut: un oier. Om simplu dar primitor, larg la suflet.

A trecut mai mult timp. La palatul unde a huzurit regele e o expoziție. Pe scările ce urcă în spirală zoresc nerăbdător. Nu sînt singur, se înțelege.

Dar suita nu-i regală. Sînt muncitori, țărani, funcționari și studenți, colegi de facultate. Mă opresc la o pictură de Grigorescu. Surpriză. In fața mea, parcă primul om pe care îl cunoscusem în tren: oierul.

„In tabăra de odihnă la Sovata". Imi plac munții înalți și împăduriți, undele limpezi ale lacului Ursu, oamenii cu portul lor național. Natura e încîntătoare mai ales seara. Liniște, murmur de izvoare, umbre de bolți înverzite.

Din nou la școală. Colegii romîni mă ajută să-l înțeleg pe Eminescu, pe Creangă, pe Caragiale. Asistenții și profesorii sînt binevoitori totdeauna.

Zilele de facultate sînt pline de farmec. Mergem în grup la conferințe, la film, la reuniuni tovărășești".

Henryu Misterski s-a oprit. Era ora cînd trebuia să meargă la ședința cercului literar.

Cîntă Georgia Velo

Cîntă Georgia... O cheamă munții ce înconjoară pămîntul ei natal, Albania, și pe care i-a urcat ades spre a privi albastrul nesfîrșit al apei și zborul lin al vulturului.

O cheamă vișinii înfloriți în ograda părintească și fluturarea năframei albe a mamei.

— Cîntă Georgia, noi te ascultăm.

Melodios ca un pîrîiaș, la început, cîn[tecul] ei crește, crește...

Kim deschide ușa, ascultă. Sașa la [...] Melike, turcoaica, deși stă cu un etaj mai [...] a coborît și ea.

A venit și Elinița și Damek și Ilia și Ire[na] și Sandor.

Georgia cîntă frumos. Nu întîmplător urmează ea secția de canto de la conservatorul „Ciprian Porumbescu".

Cîntecul ei ne deschide inimile, îndeamnă.

— Sașa, adu fluierul — îl roagă Ilia.

— Mihai, tu vino cu muzicuța.

Acestui cîntec nu-i știm cuvintele. Melodia însă am deprins-o îndată.

Irena își trimite dorul undeva peste Vistula.

Kim gîndește la țara lui: soarele din nou se răsfață în geam; orezul undue iarăși în val, diminețile sînt liniștite la Phenian...

Sandor regretă că peste cîteva săptămîni se desparte de acest cămin. El a urmat Facultatea de filologie și în curînd se reîntoarce în Budapesta. Dar cîte amintiri nu va lua cu el!

Minutele trec. Cîntecul ne-a cuprins pe toți.

Un glas însă se distinge melodios, limpede ca o undă de cleștar. Il știm. E glasul Georgiei.

VICTOR VIȘINESCU
student în anul III la Facultatea de filologie București

Însemnări

Inscripții în stîncă

Cine merge la odihnă la Slănicul Moldovei face bine dacă se duce și la renumitele izvoare de apă minerală cu proprietăți curative și privește cu atenție împrejur. Ceva îi va atrage cu siguranță atenția. Este vorba despre o sumedenie de inscripții de pe stîncile dimprejur, de pe garduri, poduri etc.

Inscripții, numele excursioniștilor care au vizitat diverse locuri celebre din țara noastră, pot fi întîlnite și în alte părți, dar cele de aci au ceva deosebit. In primul rînd sînt extrem de multe; pe cele mai multe stînci, să vrei și nu ai să găsești un locșor liber unde eventual să semnezi și tu. Nu mai vorbesc de stîncile înalte și alte locuri greu accesibile unde se află semnături care te fac să te întrebi cum au ajuns acolo autorii lor. In al doilea rînd te va mira diversitatea aspectelor acestor inscripții care merge de la simpla semnătură pînă la o mică pictură în culori înfățișînd frumoase peisajii natale.

Vei mai vedea că majoritatea sdrobitoare a acestor inscripții datează din ultimii ani, din anii regimului nostru de democrație populară. Aici trebuie căutată cheia misterului. Aceste inscripții nu sînt simple „obstacole în calea uitării" cum ar spune un romantic, nu ilustrează doar pasiunea vizitatorului de a lăsa o urmă a trecerii lui pe aici, ci ele reprezintă ceva mai mult. Ele sînt semne de recunoștință ale oamenilor muncii cărora regimul nostru le-a dat posibilitatea să se odihnească și să-și trateze sănătatea.

Nici un raport, oricît de corect ar fi întocmit, nu ar putea să spună atîtea despre bucuria oamenilor muncii care au venit aici — mai mult decît aceste inscripții. Vezi aici nume de oameni din toate regiunile țării, semne ale tuturor meseriilor; ancore, sonde, ciocane etc. Iată de pildă că minerii din Baia Mare au săpat adînc, cum le e obiceiul, o mare inscripție compusă din două ciocane încrucișate, semnul lor distinctiv, și cîteva cuvinte „Noroc bun, minerii din Baia Mare 1948".

Cînd au mai fost minerii în asemenea stațiuni de odihnă?

Oamenilor muncii nu le place vorbăria lungă, așa că n-ai să afli aici vreo declarație de mulțumire scrisă în cuvinte pompoase. Dar stemele Republicii și Partidului încrustate pe stîncile cele mai înalte arată clar către cine se îndreaptă recunoștința celor care au vizitat Slănicul.

B. DUMITRESCU
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Bacău

„Ca la oraș..."

Era renumită pe vremuri rivalitatea dintre locuitorii orașelor Arad și Timișoara. Să fi îndrăznit numai să fi spus unui arădean că Timișoara e mai arătoasă decît Aradul, sau unui timișorean că Bega e un fleac pe lîngă Mureș. Te înghițeau și unul și altul. Nouă ni-s dragi și Aradul și Timișoara, ni-s dragi și locuitorii ce-și au obîrșia într-unul sau altul din cele două orașe.

Obiceiul de a se lăuda cu realizările și cu frumusețile locului natal n-a dispărut însă — și la drept vorbind nici nu-i nevoie să dispară. Dimpotrivă, acest obicei s-a extins și la sate. Iată un dialog dintre un colectivist din comuna Tormac, regiunea Timișoara și un țăran muncitor din Comloșul Mare, regiunea Arad:

— Să vezi, la noi, la Tormac, e tocmai ca la oraș.

— Bine, bine, bădiță dragă, dar cum vine asta?

— Vine de acolo că noi semănăm în cuiburi așezate în pătrat.

— Aha! Ei, asta zic și eu „ca la oraș!"

— Stai frate, nu te grăbi! Să vezi cum stă povestea. Noi ne-am hotărît să semănăm în pătrat abia după ce am văzut filmul „Povestiri despre pătrate verzi". Și unde crezi că am văzut noi acest film? La Timișoara? Nu. La Caransebeș? Nu. La Lugoj? Nu. La București, poate? Nu. L-am văzut la noi, la Tormac. Aici am vrut să ajung. Ei, vezi acum? In sat la noi poți să vezi un film întocmai ca la oraș.

— Intr-adevăr. Dar nici cu Comloșul nostru nu mi-e rușine. Și la noi e „ca la oraș". Ne creștem vitele după zootehminim. Și asta vine tot de la un film. Și unde crezi că am văzut filmul? La Arad? La Oradea? La Deva? La București poate? Nu. L-am văzut la noi în sat, la Comloș! Eh. Nu-i așa că și la noi e ca la oraș?

Ce-i drept; e drept! Colectivistul din Tormac și „zootehnicianul" din Comloș au dreptate. Pe zi ce trece aspectul satului nostru se schimbă, nivelul de viață crește necontenit.

Anul acesta, timp de 4 luni s-a desfășurat în întreaga țară „Festivalul filmului pentru sate". Prin cinematografele căminelor culturale și cu ajutorul a 45 de caravane cinematografice, în circa 5.900 de localități au fost prezentate programe compuse dintr-un film artistic („In sat la noi", „Cazacii din Cuban", „Tractoriștii", „Satul condamnat" etc.) un documentar de scurt metraj și jurnale agricole. Pînă la 15 aprilie un număr de peste 600.000 de spectatori de la sate au vizionat circa 80 de filme de lung metraj și 34 jurnale agricole.

Ca la oraș — vorba tormăceanului!

F. Z. FLORIN

Din munca tinerilor oameni de știință sovietici

I. Șokolski

—o—

Pe o foale mare de hîrtie, afișată pe peretele din fața ferestrei, este notat programul cursurilor. Intr-o parte sînt temele lecțiilor: „Bazele tehnologiei metalelor", „Studierea sculelor de tăiere", „Sudura electrică și autogenă" și în cealaltă parte sînt numele lectorilor: docentul Podporkin, docentul Semionov, asistentul Smirnov.

Această listă este cercetată zilnic de tractoriști, de mecanici, de ceilalți muncitori de la stațiunea de mașini și tractoare Siverskaia, care în ultimul timp se află sub patronajul Institutului politehnic „M. I. Kalinin" din Leningrad.

Cu cîtva timp în urmă, tinerii oameni de știință din Leningrad — membri ai comisiei de patronaj — docentul Podporkin, Semionov — locțiitorul decanului facultății de mecanică și construcții de mașini și asistentul Smirnov, au sosit la S.M.T. Siverskaia. Impreună cu directorul și inginerul-șef al S.M.T.-ului ei au vizitat atelierele, au stat de vorbă cu muncitorii, i-au întrebat despre nevoile lor, despre greutățile pe care le întîmpină în muncă. Oamenii de știință au observat că la stațiunea de mașini și tractoare erau multe mașini excelente dar printre oamenii care le deserveau mulți aveau o calificare slabă.

A devenit evident care era principala verigă pentru tinerii oameni de știință — să ridice nivelul profesional și general al muncitorilor S.M.T.-ului, să le pună la îndemînă literatura necesară, să-i ajute să cunoască bazele tehnicii moderne a prelucrării metalelor, noile metode de tăiere, de sudare, de călire.

Acum, tinerii oameni de știință vizitează S.M.T.-ul în fiecare sîmbătă. In aceste zile, clubul stațiunii de mașini și tractoare arată ca o sală de cursuri. Aproape 100 de tractoriști, mecanici și alți muncitori participă regulat la lecții, ascultă cu atenție și iau notițe, vin la orele de consultații pentru a pune diferite întrebări.

Odată, ei au observat că lubrefianții sînt întrebuințați la întîmplare, că nu se cunosc particularitățile lor. La S.M.T. Siverskaia a fost trimis un colaborator științific care a ținut o lecție și a ajutat S.M.T.-ului să își organizeze un laborator.

Docentul V. S. Smirnov, de la catedra de studiul metalelor, a citit o lecție din care ascultătorii au aflat despre însușirile celor mai folosite metale, despre alegerea lor justă.

Prietenia dintre tinerii oameni de știință și muncitorii S.M.T.-ului se întărește și dă roade. Datorită ajutorului primit, stațiunea de mașini și tractoare a întîmpinat lucrările de primăvară bine pregătită.

O fată din Lituania Sovietică

Iurate Iankeviciute s-a născut și a crescut într-o familie de țărani, într-un sătuc lituanian. Tatăl ei a murit de mult iar mama ei lucrează acum în colhoz.

Comsomolista Iurate a terminat facultatea de medicină, a căpătat o diplomă de medic și a rămas să lucreze pe lîngă catedra de anatomie patologică. Ea a fost printre primii care au fost primiți în aspirantură și a fost trimisă la Leningrad.

Cît de sclipitor și zgomotos i-a părut Leningradul, cu arhitectura sa bogată, cu muzeele, teatrele și minunatele sale biblioteci, cu măreața lui Nevă, după întinderile domoale ale satului natal, după modestele străduțe pline de verdeață din Kaunas. Dar pe Iurate o interesa în primul rînd știința, munca pentru care venise aici. Colaboratorii catedrei de anatomie patologică au primit-o cu căldură. Sîrguincioasă, perseverentă, ea și-a cîștigat repede dragostea și stima întregului colectiv. Ea îndeplinește planul de aspirantură în timpul prevăzut, a trecut cu succes examenele de candidat, și-a însușit bine metodele complexe ale tehnicii de specialitate. Tînăra asistentă a căpătat o înaltă calificare. Ea ține informări interesante la conferințele clinice și în asociația patologilor din Leningrad.

In anii petrecuți în institut, Iurate a terminat universitatea de marxism-leninism. Acum, ea frecventează un seminar la catedra de anatomie patologică.

In fiecare dimineață, Iurate poate fi văzută studiind în Biblioteca Publică; ea își pregătește disertația.

In curînd se va împlini cel mai drag vis al acestei fete din Lituania Sovietică: ea își va susține disertația și va pleca în ținutul natal pentru a contribui la dezvoltarea științei, pentru a crește cadre tinere.

Cercetările aspirantei Vera Makarova

Cum influențează microorganismele asupra calității fibrei de bumbac? De această problemă Vera Makarova a început să se intereseze încă din anul II, cînd a intrat în cercul științific studențesc de microbiologie al Institutului comerțului sovietic.

Vera a scris pe această temă două referate. La trecerea în revistă a lucrărilor științifice ale studenților din oraș, care a avut loc în anul 1951, cercetările Verei Makarova au fost printre cele mai bune și au primit un premiu. O lucrare a ei a fost publicată în revista „Cultura bumbacului".

Incă din anii studenției s-a conturat personalitatea științifică a viitoarei aspirante. Vera a fost primită în aspirantură. Ea și-a dat la timp și cu calificativul „foarte bine" minimul de candidat, muncește cu sîrguință la disertație. Aceasta este închinată următoarei probleme: cum influențează condițiile de producție asupra dezvoltării microorganismelor pe bumbac și cum influențează aceste microorganisme asupra calității firelor. In literatura de specialitate această temă nu a fost tratată aproape de loc.

Cercetările Verei Makarova dovedesc că microorganismele care trăiesc pe bumbac și se hrănesc cu resturile pe care le dă planta nu sînt întotdeauna inofensive. Cînd bumbacul ajunge în fabrică, unde este foarte umed iar temperatura e ridicată, microorganismele găsind un mediu favorabil, se dezvoltă și încep să se hrănească în contul firelor, devin parazitare.

Vera determină influența condițiilor din producție asupra trainiciei fibrei de bumbac prin mai multe metode. Ea cercetează o probă de bumbac în cursul întregului ciclu de producție, calculează numărul fibrelor vătămate în diferite etape ale procesului de producție, măsoară trainicia lor cu dinamometrul. După date preliminare, în aceeași serie de fibre de bumbac, în 7—10 zile ale procesului de producție crește simțitor cantitatea de fire vătămate, dinamometrul arată o reducere serioasă a trainiciei materiei prime. Pe lîngă acest mijloc mecanic de cercetare a calității bumbacului există și unul biologic — prin stabilirea cantității de microorganisme.

Munca experimentală e în toi. Aspiranta are deja convingerea fermă că la prelucrarea bumbacului nu trebuie ignorat factorul biologic, că pentru îmbunătățirea calității produselor din bumbac va trebui, în curînd să se introducă schimburi în procesul tehnologic care să prevină defectarea „naturală" a bumbacului.

Cu seriozitate și grijă lucrează aspiranta Vera Makarova la tema aceasta care o pasionează. Ea se străduiește să contribuie, în felul acesta, la fabricarea unor mărfuri de înaltă calitate.

La combinatul metalurgic — Reșița — mașinile moderne sînt mînuite cu multă pricepere de tineri fruntași ai întrecerii socialiste.

In fotografie: utemistul Duțescu Valeriu determină calitatea și duritatea pieselor prin supunerea unui material la diferite probe.

Pentru bucuria celor mici

CLUJ (de la corespondentul nostru Ion Deleanu).

La uzina „Janoș Herbac" din Cluj funcționează o secție de jucării. Aci se pregătesc lucruri pentru cei mici. Sînt oameni mari care lucrează, dar sînt entuziaști asemenea unor copii și mai ales atunci cînd încearcă muzicalitatea xilofoanelor minuscule, sau perfecționarea mersului gîndăcelului.

Această secție nu are o vechime mai mare de un an. In acest timp, aci au fost produse diferite sorturi de jucării ca: vaporașe, iepuri din piele, numeroase jucării mecanice etc., îndeplinindu-se lună de lună planul. Nu mai departe în luna aprilie, secția și-a îndeplinit planul în proporție de 150 la sută.

In momentul de față, colectivul secției se pregătește să producă noi jucării. După proiectul utemistului Tok Ludovic, locțiitor de maistru, se vor produce mașini de calculat pentru copii. De asemenea, secția va fabrica dominouri, cuburi de construcție etc.

In vederea lărgirii sortimentelor, s-a adus în secție o presă, care în curînd va intra în funcțiune. Această presă acționată mecanic, va înlocui pe cea manuală mărind productivitatea muncii cu circa 300 la sută.

Toate acestea pentru bucuria celor mici.

Stagiunea de vară a teatrelor

Teatrele bucureștene, ansamblurile de cîntece și dansuri și Filarmonica de Stat vor da, în cadrul stagiunii de vară, numeroase spectacole și concerte pe scenele din parcurile de odihnă și grădinile de vară.

In timpul verii, iubitorii de muzică și teatru vor putea participa la numeroase concerte și spectacole. Astfel, Filarmonica de Stat va da concerte în această perioadă în parcurile „Libertății" și „23 August". Tot în parcul „Libertății" va da o serie de spectacole în cursul acestei luni și Teatrul de Operă și Balet al R.P.R., iar Teatrul de Stat de Operetă va juca pe scena din parcul „N. Bălcescu".

Teatrul Național „I. L. Caragiale", Teatrul Muncitoresc C.F.R. Giulești și Studioul actorului de film „C. Nottara" vor prezenta piese pe scenele din parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin". Pe lîngă piesele pe care le va prezenta în parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin", colectivul Teatrului Armatei va da spectacole și în parcul „N. Bălcescu" și grădina Boema. Spectacolele Teatrului Tineretului vor putea fi vizionate în grădina „Filimon Sîrbu".

Mark Twain-întîiul mare prozator al Americii *)

Mihnea Gheorghiu

—o—

Apariția volumului I din „Opere" de Mark Twain în romînește (cuprinzînd „Aventurile lui Tom Sawyer", traduse de Frida Papadache și „Aventurile lui Huckleberry Finn", traduse de Petre Solomon) constituie un eveniment cultural a cărui însemnătate nu scapă nimănui. E vorba mai întîi de publicarea, în colecția „Clasicii literaturii universale" a unor bune versiuni romînești a celor două cărți celebre; apoi, de faptul că în această colecție de mare tiraj vor urma și alte volume din operele marelui scriitor realist american atît de prețuit la noi.

Autorul, Samuel I. Clemens (1835—1910) și-a ales pseudonimul Mark Twain chiar de la începutul carierei sale literare. In limba engleză cele două cuvinte ale pseudonimului însemnează: „marchează doi!" 1) Scriitorul și l-a ales, în amintirea oamenilor curajoși de pe Mississipi, în mijlocul cărora a copilărit.

Imaginea copilăriei lui Mark Twain nu e greu de reconstituit, fiindcă cele două cărți (de fapt una singură cu urmarea ei) cuprind suficient de multe elemente auto-biografice. Orășelul St. Petersburg, în care Tom își face mendrele sub ochii — plini de dojana dar iubitori — ai mătușii Polly, este desigur tîrgușorul Hannibal, de pe malul aceluiași fluviu, gigantul Mississipi, unde a copilărit viitorul clasic al literaturii americane.

Intre 1847 cînd moartea prematură a tatălui său l-a obligat să-și cîștige singur existența și primăvara anului 1867, cînd a publicat întîia sa carte de schițe umoristice „Celebra broască săltăreață și alte schițe", Mark Twain a avut o tinerețe sbuciumată. A fost timonier pe un vas fluvial (epocă în care și-a cules materialul „Viața pe Mississipi") gazetar, vorbitor public și „pieton peste hotare" (în călătorii asupra cărora raportează, cu spirit, în o serie de cărți).

Primul său roman „Veacul aurit" dezvăluie adevărul întristător de sub masca „democrației" americane.

Scrisul lui Mark Twain se maturizează: satira sa părăsește obiectivele de suprafață, țintind mai departe și mai în adînc, cu o forța sporită. Scriitorul se atașează liniei realiste a literaturii americane, inaugurată de poetul Walt Whitman și devine întîiul mare prozator al țării lui.

Forma sa literară preferată este nuvela și schița, genul „short-story" celebrat de Bret Harte, gen pe care însă îl perfecționează, creînd acea „estetică democratică" ce-i este proprie și punînd bazele umorului național american. Schițele și nuvelele umoristice ale lui Mark Twain sînt scrise cu un atît de original talent, încît au devenit în scurt timp un model și pentru unii scriitori neamericani, iar cele mai multe au cunoscut celebritatea mondială încă în timpul vieții autorului („Furtul elefantului alb", „Candidat la postul de guvernator", „Celebra broască săltăreața" — tradusă în romînește de I. L. Caragiale — ș.a.).

Intîia capodoperă a marelui ironist și umorist american este cel de al doilea roman al său „Aventurile lui Tom Sawyer" (1876) în care scriitorul ridică povestea vieții unui copil american la înălțimea unei fresce a vieții unui oraș de provincie din S.U.A. Romanul „Aventurile lui Huckleberry Finn" (1881), scris la persoana întîia, este urmarea celuilalt, povestită de către însuși prietenul năstrușnic și jerpelit al lui Tom Sawyer și acordă un spațiu și o însemnătate mai mare prezenței negrului Jim, tovarășul lor de isprăvi ștrengărești. Abia trecuse un sfert de veac de la apariția cărții-manifest anti-sclavagist „Coliba unchiului Tom" de Harriet Beecher-Stowe, și discriminarea rasială era departe de a fi curmată în S.U.A. (ba chiar în zilele noastre, în ultima săptămînă, are loc o dispută înverșunată în legătură cu desființarea „segregației" în școli), cînd Mark Twain intră în arena luptei pentru egalitatea de drepturi a negrilor americani, prin zugrăvirea unui erou pozitiv negru înconjurat de afecțiunea copiilor albi. Cu această carte el începe să-și exercite cu succes talentul său de maestru al criticii realiste a societății burgheze.

Demascarea moralei sacului cu bani și a consecințelor creșterii exploatării capitaliste (odată cu ivirea și extinderea marilor monopoluri industriale — financiare) transformă literatura lui Mark Twain într-o armă a poporului.

Romanul pseudo-istoric „Un yankeu din Connecticut la curtea regelui Arthur", — ce va apărea în al doilea volum al „Operelor" publicate de E.S.P.L.A., — dă o puternică lovitură regilor neîncoronați ai republicii americane și bisericii ipocrite care-i sprijină de pe amvon. In această carte Mark Twain arată că, pînă la urmă, „muncitorul socotind că destul a răbdat... se va ridica și va lua în mîinile lui stabilirea salariului: el va avea de răfuit o îndelungată și amară socoteală de năpăstuiri și umilințe". De asemenea, Twain avertizează poporul american că „materialul necesar unei cîrmuiri proprii sălășluiește în nesfîrșitele rînduri ale cetățenilor anonimi și săraci", și mai ales, că „nici un popor din lume nu și-a dobîndit vreodată libertatea prin vorbe molcome și drăguțe, sau prin recomandări morale, și asta oricît s-ar strădui unii să susțină contrariul, prin blajina vorbărie a ipocriziei sau prin goale filozofări"!...

Cu o pasiune cetățenească neistovită Mark Twain rămîne unul dintre ultimii mohicani ai democrației lincolniene, luptînd împotriva asaltului imperialismului. Pamfletele antiimperialiste, din ultima sa perioadă de creație literară, critică cu violență politica de jaf și cotropire a guvernelor americane („In apărarea generalului Fuston") Cu sufletul îndurerat de cele ce constată el traduce în termeni direcți „patriotismul" imperialiștilor americani scriind: „Adevărul ar suna cam așa: anglo-americanii sînt niște bandiți de drumul mare, niște pirați și niște hoți și sîntem mîndri că facem parte din această bandă!"

In legătură cu activitatea literară a lui Mark Twain din perioada dezvoltării vertiginoase a capitalismului american către stadiul său ultim, imperialismul agresiv, istoria și critica literară din S.U.A. a lansat o perdea de fum, intenționînd să disimuleze sensul real al scrisului lui Twain. Un critic oficial, profesorul De Voto, s-a însărcinat cu deținerea „secretului" lui Mark Twain și cu popularizarea unor opinii care să-l denigreze pe marele scriitor. Această situație a durat cîteva decenii. Din fericire, critica literară sovietică a risipit la timp camuflajul. Și s-a putut constata că „secretul" atît de primejdios constă tocmai în combativitatea scrierilor anti-imperialiste cu care Twain și-a încununat opera unei vieți dedicate progresului și păcii țării sale și omenirii întregi.

Pe lîngă conținutul bogat de idei, valoarea artistică a operelor lui Mark Twain se explică și prin ceea ce s-ar putea denumi „spiritul popular" specific stilului său. In cursul întregii lui vieți scriitorul a parcurs cea mai mare parte din Statele Unite ale Americii cunoscînd îndeaproape felul de viață al poporului său și a călătorit peste hotare destul de mult și de atent ca să poată surprinde și modul de trai al altor popoare și năzuința generală spre o viață mai bună. Bogăția imensă a acestei experiențe de viață s-a adăogat unei profunde cunoașteri a limbii vii, populare, vorbite în America, a literaturii populare, ajungînd pînă la formele dialectale pe care le și utilizează „cu multă luare-aminte, călăuzit și ajutat temeinic de familiarizarea personală cu aceste multiple forme ale vorbirii".

Folosind cu măestrie acest uriaș bagaj literar, Mark Twain a fost favoritul unui număr considerabil de cititori a căror preferință l-a ferit de fulgerele oficialității americane.

In lupta aprigă pe care o avea și o are de dus poporul american pentru drepturile sale democratice și pentru pace, arma satirei și umorului robust twainian contribuie efectiv. Actualitatea lui Mark Twain nu poate fi mai evidentă, cînd problemele atacate de el sînt și astăzi la ordinea zilei în țara lui natală: falsa educație a tineretului, „segregația", morala lupului flămînd, minciuna democrației americane și imperialismul provocator de războaie. Cu atît mai luminoase ne apar figurile eroilor săi pozitivi: Tom, Huck și negrul Jim, în care scriitorul și-a concentrat dragostea și grija lui pentru generația tînără pe care o dorea iubitoare de libertate și nepătată de morala „monarhiei banilor".

★

Literatura noastră se poate mîndri cu unele traduceri valoroase din Mark Twain, cîteva apărute încă în timpul vieții autorului. Menționînd între traducătorii și admiratorii lui romîni și pe I. L. Caragiale reamintim și legenda (neverificată) a întîlnirii dintre cei doi mari maeștri ai satirei la Berlin, în primul deceniu al veacului nostru.

Traducerile apărute recent au reale calități literare: ele sînt rodul unor strădanii colective și de lungă durată. Aceasta a făcut ca multe și dificile probleme referitoare la redarea textului original să fie rezolvate cu succes. Aportul celor doi traducători (F. Papadache și Petre Solomon) este demn de luat în seamă, ca o incontestabilă reușită.

Este însă o problemă, dintre cele mai spinoase pe care le ridică traducerile din literatura americană și anume limbajul negrilor. S-a permanentizat la noi ideea că dacă în englezește personajul respectiv vorbește „stricat" trebuie să alterăm și expresia romînească (după criterii încă arbitrare) Traducătorii ediției de la E.S.P.L.A au folosit cu măsură un asemenea criteriu, evitînd denaturările de-a dreptul monstruoase la care s-au dedat alți traducători, în trecutul apropiat. Adevărul este că negrii americani — care reprezintă o minoritate națională importantă, însumînd cam 10% din întreaga populație a S.U.A. — nu vorbesc, în general stricat englezește. In însăși istoria oficială a literaturii americane („The Cambridge History of American Literature" în 3 volume) se explică particularitățile lingvistice la care ne referim, ca aparținînd unei vorbiri de sine stătătoare, unor graiuri și dialecte pe care filologii le recunosc ca atare. Cu atît mai puțin deci un traducător conștiincios își poate îngădui să „strice" limba versiunii romînești, în căutarea (e drept, nespus de dificilă) unei fidelități cu orice preț. E și o chestiune de concepție politică a unei traduceri literare și știu că ea a fost discutată, cu grijă și competență în colectivul traducătorilor, dar probabil că nu s-a căzut de acord și discuția rămîne deschisă!

Incheind aceste observații nu putem să nu remarcăm prezentarea grafică îngrijită în care Editura de Stat pentru literatură și artă ne dăruiește „Operele" marelui clasic de peste Atlantic.

1) Marinarii marcau cu voce tare nivelul apelor fluviului numărînd nodurile frînghiei cu plumb, unu, doi, trei...

**) Cu prilejul apariției în E.S.P.L.A. a volumului I din „Opere" de Mark Twain.*

O întrecere a tinerilor motocicliști

DEVA. — (de la corespondentul nostru).

In urmă cu cîtva timp s-a desfășurat pe străzile orașului Deva un concurs de auto-moto, la care au participat motocicliști din regiunea Hunedoara, Stalin și Regiunea Autonomă Maghiară. Cei 65 concurenți și-au pus la încercare îndemînarea și curajul, întrecîndu-se pe un circuit închis de 1.800 m.

Majoritatea concurenților au fost tineri. La sfîrșitul curselor viu disputate, la care au asistat mii de spectatori, primii 3 cîștigători la fiecare categorie, au fost răsplătiți cu premii, care au constat din materiale sportive. Printre cei care s-au distins printr-o deosebită pregătire sportivă au fost: Toth Iuliu de la colectivul sportiv „Avîntul" Tg. Mureș la categoria 125 cmc., care a parcurs distanța de 10.400 m. în 11 minute și 14 secunde; Sebeștin Ștefan (colectivul sportiv „Constructorul") cîștigătorul curselor la categoriile 150 cmc. și 250 cmc. și Heinrich Iosif de la Casa Armatei—Sibiu, care a parcurs — la categoria 500 cmc., — distanța de 21.600 m. în 19 minute și 21 secunde.

Un nou preventoriu

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru).

Numeroase alei, pe margini cu tei și straturi de flori înconjoară noul preventoriu T.B.C. din comuna Braz, în apropierea orașului Ploești. Covorul verde se întinde pe o suprafață de 14 hectare. Aici este una din marile stațiuni de odihnă și refacere a oamenilor muncii.

Pentru amenajarea și înzestrarea clădirilor comitetul central al sindicatului metalurgic a alocat fonduri de circa 1 milion lei. Numeroase lucrări au fost executate de către colectivul uzinei „1 Mai". Instalațiile electrice și de încălzire au fost făcute prin muncă voluntară.

Preventoriul are un personal medical numeros, are și un cabinet medical înzestrat cu aparate de radiografie. Printre cei 35 de muncitori care au format primul lot se află tovarășul Petru Aurel vopsitor, Ion Niță strungar, Niculescu Margareta, pontatoare, Stejar Georgeta, șlefuitoare și alții.

Luînd cuvîntul la inaugurarea preventoriului, strungărița Ecaterina Grigorescu de la uzinele „1 Mai" a declarat:

— Am fost bolnavă cu mult timp în urmă. M-am însănătoșit, dar totuși nu mă simțeam în putere. Medicul uzinei noastre mi-a prescris cura sanatorială și m-a repartizat aici. Cunosc condițiile noi create și sînt sigură că mă voi întoarce la strung în scurt timp.

Roman științifico-fantastic de I. M. ȘTEFAN și RADU I. NOR

Drum printre aștri

IV. Popas pe planeta Venus

Părăsind satelitul artificial al Pămîntului, „Cutezătorul" se oprește pe „Copernic", o planetă pitică. In cîteva zile, astronauții reușesc să-și amenajeze acolo un adăpost subteran confortabil, o uzină producătoare de energie electrică, un observator astronomic, o seră și un atelier mecanic, protejate toate de o imensă plasă metalică.

După învingerea multor greutăți neprevăzute și după ce trec printr-o serie de aventuri, asteroidul „Copernic" a ajuns în apropierea planetei Venus. O parte din membrii expediției se îmbarcă într-o rachetă cu șenile — „Pescărușul" — și se îndreaptă spre Venus, unde va rămîne scurt timp.

UN NOU PEISAJ

— Am aterizat la limita nordică a marelui pustiu cenușiu, constată Matei Butaru. Spre orizont se vede întinderea galbenă a stepei.

Se grăbiră să părăsească racheta. Iși îmbrăcară costumele de protecție, luară armele și aparatajul științific.

Datorită faptului că atmosfera venusiană, săracă în oxigen liber, nu era respirabilă pentru oameni, fură siliți să utilizeze rezervoarele de oxigen și globurile străvezii. In ce privește aparatele de radio, deși sunetele se transmiteau foarte bine pe Venus, erau nevoiți să le ia, ca să asigure comunicația la distanță.

Coborîră din rachetă.

Deasupra capetelor astronauților se întin[illegible] apăsător de aproape, cerul galben al no[illegible] venusieni. Lumina zilei, gălbuie și uni[illegible] era difuză. Nici un obiect nu arunca [illegible]

[illegible]gil Cernat scruta bolta în căutarea vreunei raze de soare.

[illegible]urprinzîndu-i privirea, Matei Butaru începu să rîdă:

— Cauți Soarele? Degeaba. E undeva îndărătul acestor nori. Nicio ființă de pe această planetă nu l-a zărit vreodată. Pare de necrezut, dar să știi că nicio făptură nu a văzut de pe Venus un răsărit sau un apus de Soare, sclipirea vreunei stele. In plină zi, lumina nu este aci mai puternică decît aceea a unui amurg pămîntesc, datorită acestui strat prăfos, care înghite o mare parte din raze.

— Dar cît durează o zi, un an, pe această planetă? întrebă Cernat. Pînă într-acolo nu ajung cunoștințele mele de astronomie...

— O zi durează cam cît o lună pămîntească, iar un an — de vreo șase ori mai mult. Cu alte cuvinte, Venus are nevoie de treizeci de zile pentru a se roti în jurul propriei sale axe și de șase luni pentru a înconjura Soarele.

Scarlat, care se îndepărtase de grupul exploratorilor și privea prin binoclu, le atrase atenția asupra celor observate:

— La aproximativ zece kilometri de aci se vede cursul unei ape care se varsă într-un lac mic. E rîul pe care l-am văzut și de pe Copernic, stabilindu-l ca punct de reper pentru aterizare. Propun să ne îndreptăm într-acolo.

După ce înaintară timp de cîteva minute, tîrîndu-și cu greu pașii prin nisip, Cernat ridică mîna, făcîndu-le semn să se oprească.

— Ce s-a întîmplat? Ce este?

— Cum nu simți? întrebă inginerul. Solul se cutremură.

Ana instală în grabă seismograful portativ, fixîndu-l într-o stîncă. Nu trecură decît cîteva secunde și observația lui Cernat fu pe deplin confirmată.

— Intr-adevăr, tovarăși, scoarța lui Venus vibrează neîncetat, spuse și Matei. Dar ia ascultă.

De departe se auzeau bubuituri puternice, ca niște tunete.

— Sînt desigur, stînci care se prăbușesc, presupuse Ana Grigoraș. Trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Am impresia, interveni Cernat, că deși purtăm coifurile, zgomotele se aud aci mai puternic decît pe Pămînt.

— Așa și este, confirmă Scarlat. Atmosfera e mai densă și sunetele se transmit mai bine.

Mergeau încet, încovoiați. Inaintau cu atît mai anevoios, cu cît vîntul continua să sufle cu mare putere. Iși simțeau ochii obosiți datorită reflexelor galbene pe care le aveau aci toate corpurile, de la stîncile deșertului și pînă la costumele lor.

După un timp, frînți de oboseală se reîntoarseră în rachetă să se odihnească. Deabia după cîteva ore se hotărîră să pornească iar la drum.

— Tovarăși, în urma experienței precedente sînt de părere să luăm motocicletele cu șenile — spuse Matei Butaru. Vom înainta astfel cu mult mai repede. Fiecare va avea asupra lui cîte o armă cu raze, căci cred că aici pericolele ne pîndesc la fiecare pas. De data aceasta, în rachetă rămîne Cernat, care va încerca să comunice cu asteroidul.

Ceilalți după mine: Ana, Scarlat, Precup, dar... unde-i Dobre? Cine l-a văzut pe profesor?

Se uitară nedumeriți unul la altul. Căutară prin toate ungherele rachetei, fără să dea de el.

— O fi plecat pe cînd dormeam, spuse Ana îngrijorată, punîndu-și coiful.

Ieșiră din navă.

Afară, același cer galben se întindea peste deșertul monoton. La cîțiva metri de „Pescăruș", pe nisipul cenușiu, Scarlat zări ceva lucind. Se aplecă și ridică unul dintre borcanele lui Dobre.

— Profesorul a trecut pe aici, spuse el. Cine știe ce a văzut, ce i-a trezit interesul și... dus a fost. Ce facem, tovarășe Butaru?

Cutele care apărură între sprîncenele lui Matei îi trădau supărarea. In loc să-și întrebuințeze timpul în mod rațional, erau siliți să-l urmărească mereu pe bătrînul savant, să-l caute, să-l ferească de pericole.

— In sfîrșit, nu avem de ales, zise el cu enervare în glas. Probabil că nu și-a terminat cercetările și s-a hotărît să și le continuie.

Urcară pe motociclete. In aparatele portative de recepție se auziră deodată niște zgomote. O voce sugrumată, ce părea că vine de departe, strigă:

— Ajutor! Ajutor! O cara...

Apoi nu se mai auzi nimic.

— Repede, repede, prieteni! Bătrînul e în pericol. Motocicletele cu șenile porniră stîrnind nori mari de praf cenușiu.

CUNOȘTINȚE NEDORITE

Aurelian Dobre se trezi din somn.

Privi împrejur. Intinși în paturile lor, ceilalți erau cufundați într-un somn adînc.

Profesorul se ridică încet din pat și se așeză pe marginea lui bălăbănindu-și picioarele. Se uită împrejur. Ochii i se opriră asupra raftului cu borcane. Un gînd îi fulgeră prin minte. Ce ar fi să iasă din rachetă pentru a cerceta încăodată locurile vizitate cu cîteva ore înainte!

Se îmbrăcă repede, își puse coiful străveziu, luă cu el o armă cu raze și porni la drum. Nimeni nu-l văzu și nimeni nu-l auzi ieșind din „Pescăruș".

După ce parcurse o bună bucată de drum și ajunse lîngă lac, se gîndi că ar fi mai prudent să se întoarcă înapoi, dar setea de a vedea cît mai multe îl făcu să-și uite bunele intenții.

— Incă puțin mai zăbovesc pe aci, murmură el.

In fața lui se deschidea, îmbietoare, o cărare. O mărgineau numeroși arbuști cu frunze portocalii, care aminteau de ciorchinii unor struguri. Insecte multicolore zumzuiau jucăușe printre crengile înflorate ale tufelor.

Profesorul hotărî să urmeze cărarea, atras de tainele acestei lumi, la care astrobiologii visau de atîtea decenii.

Tocmai urmărea cu privirea o insectă, cînd în desișul tufelor înalte se auzi un urlet sfîșietor.

Dobre se opri în loc și duse arma la ochi.

Dintr-un crîng aflat la vreo 15 metri de el ieși însoțit de troznetul crengilor rupte, un animal de înălțimea unui elefant, cu o înfățișare înspăimîntătoare. Avea un cap de hienă și trupul îi era acoperit cu țepi lungi, ca de ariciu. Fără să-l observe pe profesor, trecu în goană pe lîngă el. Intorcea din cînd în cînd capul, de parcă s-ar fi temut de ceva. Peste cîteva clipe, Dobre își dădu seama de pricina spaimei animalului. Hiena-arici era urmărită de un șarpe lung de peste 30 de metri cu trupul acoperit de solzi verzi lucioși.

Dintr-o singură încordare a mușchilor, șarpele își ajunsese prada. Se încolăci în jurul gîtului ei, oasele pîrîiră, se auzi un nou urlet și animalul se prăbuși la pămînt. Cîteva svîrcoliri desnădăjduite și hiena rămase nemișcată.

Șarpele desfăcu strînsoarea și începu să rupă cu dinții săi ascuțiți bucăți din trupul dușmanului răpus.

Aurelian Dobre rămase înlemnit. Simțea cum sîngele îi pocnește în tîmple. Se gîndi pentru un moment să ceară ajutor, dar se răzgîndi repede.

— O să-mi tragă un perdaf strașnic, și de data asta pe drept cuvînt.

Acum se convinsese că asemenea pericole va trebui să le înfrunte singur. Făcu stînga împrejur și o luă tiptil în direcția rachetei.

Inainta cu arma în mînă, privind cu grijă în jur. Ar fi vrut să se vadă cît mai curînd în „Pescăruș", alături de ceilalți. Incepu să vorbească singur, mustrîndu-se.

— N-au dreptate să te certe mereu? Numai încurcături faci parcă ai fi un tinerel fără minte.

Stepa nu se vedea. Solul era acoperit cu ierburi galbene, înalte, iar pe cer apăruseră din nou sute de scînteieri. Trecînd de un tufiș, Dobre văzu în mijlocul unei poiene o movilă cenușie, de vreo trei metri înălțime.

— Mă urc aici, să văd mai bine pe unde s-o apuc.

Ajuns pe ridicătură, simți cu spaimă că aceasta se clatină sub picioarele sale.

— La naiba cu solul ăsta mișcător, se enervă el. Avea dreptate Ana. Aici pămîntul se cutremură neîntrerupt. Mai rău ca în insula Java, unde...

N-avu răgaz să-și continuie gîndurile. „Stînca" începu să se miște deabinelea și Aurelian Dobre fu ridicat în sus.

Căută cu disperare să-și mențină echilibrul, dar nu reuși. Scăpă arma și, rotindu-și mîinile prin aer, căzu la pămînt. „Ridicătura" o luase din loc.

Era un animal care semăna cu o caracatiță uriașă cu nenumărate brațe. Doi ochi verzi, mari, erau pironiți asupra savantului care zăcea printre ierburi.

— Dacă voi scăpa cu viață, îl voi boteza „Eledone Aureliani", se mai gîndi el.

Simți apoi tentaculele ca niște benzi de oțel încolăcindu-se în jurul trupului său. Incercă să se zmulgă din strînsoare zbătîndu-se, căutînd să-și desprindă brațele din această îmbrățișare care devenea tot mai puternică, tot mai sufocantă. Deși conștient că rezistența sa nu avea sorți de izbîndă, continuă să lupte pînă ce forțele îl părăsiră.

Curînd își dădu seama că animalul o pornise prin tufișuri, ducîndu-l cu el.

Mai reuși să strige în microfon:

— Ajutor! Ajutor! O caracatiță!

Apoi vederea i se întunecă și își pierdu cunoștința.

(Va urma)

desen de A. POCH

Inmînarea scrisorilor de acreditare președintelui Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. K. E. Voroșilov de către ambasadorul R.P.R. în U.R.S.S. Ion Rab

MOSCOVA 8 (Agerpres). — TASS transmite:

La 8 Iunie, K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. a primit la Kremlin pe Ion Rab, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Romîne în U.R.S.S. care i-a înmînat scrisorile de acreditare.

Ambasadorul a fost însoțit de Șt. Ducu, consilierul ambasadei, N. Zlatev și I. Medveț, primii secretari ai ambasadei, G. Andrei, al doilea secretar al ambasadei, T. Ivan, al treilea secretar al ambasadei, L. Rusu, al treilea secretar al ambasadei, Z. Dudaș, atașat al ambasadei și de generalul-maior A. Paraschiv, atașat militar, care au fost prezentați de ambasador lui K. E. Voroșilov.

La înmînarea scrisorilor de acreditare au asistat V. A. Zorin, locțiitor al ministrului afacerilor externe al U.R.S.S., N. M. Pegov, secretar al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., M. V. Zimianin, șeful secției a 4-a pentru Europa din Ministerul afacerilor externe al U.R.S.S. și D. A. Jukov, șeful protocolului din Ministerul afacerilor externe al U.R.S.S.

K. E. Voroșilov și ambasadorul I. Rab au rostit scurte cuvîntări.

In cuvîntarea sa, ambasadorul I. Rab a exprimat guvernului U.R.S.S. și poporului sovietic recunoștința poporului romîn care în cei zece ani de la eliberarea Romîniei de către viteaza Armată Sovietică a obținut datorită ajutorului frățesc și multilateral al Uniunii Sovietice succese considerabile în construirea socialismului în Republica Populară Romînă.

Ambasadorul a subliniat că relațiile de sinceră și trainică prietenie dintre cele două țări, care s-au statornicit pe baza principiului egalității depline în drepturi între popoare exprimate în tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală, se dezvoltă și se întăresc necontenit. Subliniind că poporul romîn urmărește cu atenție realizările Uniunii Sovietice și întîmpină cu bucurie fiecare nou succes al poporului sovietic în construirea comunismului și apărarea păcii, ambasadorul a declarat că poporul romîn împreună cu popoarele iubitoare de pace din întreaga lume sprijină cu hotărîre politica externă consecventă a statului sovietic pentru întărirea păcii și colaborării internaționale.

In încheiere ambasadorul a asigurat că va depune toate eforturile pentru întărirea și adîncirea continuă a relațiilor frățești dintre popoarele Republicii Populare Romîne și Uniunii Sovietice.

In cuvîntarea de răspuns K. E. Voroșilov a declarat că relațiile de prietenie care s-au statornicit între cele două țări își trag rădăcinile dintr-un trecut îndepărtat. Acum 77 ani poporul romîn cu sprijinul activ al poporului rus a obținut independența Romîniei iar acum 10 ani victoria istorică a Uniunii Sovietice în marele război de eliberare împotriva cotropitorilor fasciști a ajutat poporului romîn să răstoarne puterea moșierilor și capitaliștilor și să pășească pe calea construirii victorioase a societății socialiste.

După ce a subliniat că poporul romîn sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn, a obținut într-o perioadă istorică scurtă succese considerabile în dezvoltarea economiei și culturii socialiste, în ridicarea bunăstării sale materiale, K. E. Voroșilov a arătat că oamenii muncii din Republica Populară Romînă știu bine că și de acum înainte le este asigurat ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice în construirea socialismului, în lupta comună pentru întărirea păcii și securității colective în Europa. K. E. Voroșilov a asigurat pe ambasadorul R.P.R. că întreaga lui activitate îndreptată spre întărirea și dezvoltarea continuă a relațiilor de prietenie și colaborare între cele două țări, se va bucura de toată înțelegerea și sprijinul multilateral al guvernului sovietic.

In încheiere, K. E. Voroșilov a urat ambasadorului R.P.R. succese în îndeplinirea înaltei sale misiuni.

După înmînarea scrisorilor de acreditare și cuvîntările rostite K. E. Voroșilov a avut o convorbire cu I. Rab. La convorbire a luat parte V. A. Zorin.

Inchiderea lucrărilor Congresului Partidului Comunist Francez

PARIS 8 (Agerpres). — TASS transmite:

In ședințele din dimineața și după amiaza zilei de 7 iunie ale Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Francez au rostit cuvîntări de salut reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești frățești dintr-o serie de țări: H. Gortzak, din partea Partidului Comunist Olandez, Petr Gheorghiev, din partea Partidului Comunist Bulgar; Hertta Kuusinen, din partea Partidului Comunist Finlandez; Tewfik Tubi, din partea Partidului Comunist din Israel; Mihail Dalea, din partea Partidului Muncitoresc Romîn; Celeste Negarville, din partea Partidului Comunist Italian.

La 7 iunie, în ședința de închidere a Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Francez, a avut loc alegerea organelor conducătoare ale Partidului Comunist Francez.

Membri ai Comitetului Central al Partidului Comunist Francez au fost aleși: Maurice Thorez, Jacques Duclos, Marcel Cachin, Etienne Fajon, François Billoux, Laurent Casanova, Raymond Guyot, Leon Mauvais, Marcel Servin, Waldeck Rochet, Jeannette Vermeersch, Claudine Chomat, Louis Aragon și alți activiști de frunte ai Partidului Comunist Francez.

Membri supleanți ai Comitetului Central au fost aleși: Guy Ducoloné, Marcel Dufriche, Leo Figueres, André Stil, Pierre Courtade și alții.

Numărul total al membrilor și al membrilor supleanți ai C.C. aleși este de 72.

In prima sa ședință, Comitetul Central al Partidului Comunist Francez a ales Biroul Politic în următoarea componență: Maurice Thorez, Jacques Duclos, Marcel Cachin, François Billoux, Etienne Fajon, Raymond Guyot, Leon Mauvais, Waldeck Rochet, Laurent Casanova, Jeannette Vermeersch.

Membri supleanți ai Biroului Politic au fost aleși: Leon Feix, Georges Frischmann, Marcel Servin.

Secretar general al Partidului Comunist Francez a fost ales Maurice Thorez.

Secretariatul partidului a fost ales în următoarea componență: Jacques Duclos, François Billoux, Etienne Fajon, Marcel Servin.

In ședința de închidere a Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Francez, Maurice Thorez, secretarul general al Partidului Comunist Francez, a rostit o cuvîntare.

Salutul C. C. al P. M. R.

PARIS 8 (Agerpres). — Aducînd celui de al 13-lea Congres al Partidului Comunist Francez salutul Partidului Muncitoresc Romîn, tov. Mihail Dalea, secretar al C.C. al P.M.R. a spus următoarele:

Dragi tovarăși,

Din însărcinarea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn aducem un fierbinte salut frățesc celui de al 13-lea Congres al Partidului Comunist Francez.

Salutăm Partidul Comunist Francez, cel mai mare partid al Franței, continuatorul celor mai nobile tradiții revoluționare ale poporului francez, partidul care ridică tot mai sus steagul luptei pentru independența națională a Franței, pentru pace și democrație.

Poporul romîn și Partidul Muncitoresc Romîn își manifestă solidaritatea cu poporul francez și Partidul Comunist Francez, apărătorul neînfricat al independenței naționale și luptător consecvent pentru restabilirea păcii în Indochina, împotriva cercurilor imperialiste agresive care caută să reînvie militarismul german, dușman al păcii și libertății popoarelor în Europa.

Poporul romîn, care își construiește în mod pașnic viața sa nouă, liberă, nutrește față de poporul francez sentimente de caldă prietenie și consideră posibilă lărgirea schimburilor culturale și economice între cele două popoare.

Poporul nostru este ferm convins că popoarele europene pot asigura o pace durabilă în Europa, contribuind astfel la asigurarea păcii în întreaga lume, la zădărnicirea uneltirilor imperialiste, care primejduiesc pacea, independența popoarelor și civilizația umană.

Urăm Partidului Comunist Francez succes deplin în lupta pentru întărirea continuă a rîndurilor sale, pentru întărirea unității de acțiune a clasei muncitoare, pentru unirea tuturor forțelor patriotice și democratice din Franța în apărarea suveranității naționale a Franței, pentru pace și democrație.

Trăiască eroicul Partid Comunist Francez!

Trăiască prietenia între poporul romîn și poporul francez!

Ședința plenară a conferinței de la Geneva în chestiunea Indochinei

GENEVA 8 (Agerpres). —

Marți a avut loc o ședință plenară în legătură cu cel de al doilea punct al ordinei de zi: restabilirea păcii în Indochina.

La această ședință au luat cuvîntul delegații Franței, Cambodgiei, Republicii Democrate Vietnam, Uniunii Sovietice, Angliei, Statelor Unite și delegatul baodaist.

Primul a luat cuvîntul ministrul afacerilor externe al Franței, Bidault, care a expus o serie de puncte de vedere, care au format obiectul propunerilor sale anterioare.

După aceea a luat cuvîntul delegatul Cambodgiei, care referindu-se la problema unei comisii neutre pe întreaga Indochină, a făcut remarca că o astfel de comisie nu este necesară pentru Cambodge, deoarece controlul asupra introducerii de arme străine nu se poate aplica acestei țări. Această afirmație trebuie pusă în directă legătură cu recenta cerere de arme adresată Statelor Unite și arată adevărata intenție a statului Cambodge și a principalilor săi sprijinitori, anume de a forma un nou centru agresiv în Cambodge, în același timp în care se dezbate la Geneva problema încetării ostilităților în întreaga Indochină.

Șeful delegației Republicii Democrate Vietnam, Fam Van Dong, a făcut în cuvîntarea sa o serie de propuneri printre care:

— Continuarea discuției asupra propunerii în 6 puncte a Republicii Populare Chineze, în special asupra chestiunii controlului încetării focului.

— Luarea de contact imediat la fața locului în Vietnam între reprezentanții celor două înalte comandamente.

— Abordarea fără întîrziere a discutării problemelor politice.

In ampla cuvîntare pe care a rostit-o apoi ministrul afacerilor externe al Uniunii Sovietice, Viaceslav Mihailovici Molotov, el a expus printre altele punctul de vedere al delegației sovietice în problema sarcinilor comisiei neutre și a comisiilor mixte.

Viaceslav Mihailovici Molotov a arătat că alături de problemele militare, care sînt în curs de a fi discutate la conferință, a devenit necesar:

1. De a examina fără întîrziere problemele politice, a căror soluționare se impune dată fiind situația din Indochina. La un asemenea scop — a spus Viaceslav Mihailovici Molotov — noi trebuie să acceptăm o asemenea procedură după care problemele militare și politice să fie paralel examinate, astfel ca ședințele consacrate discutării problemelor militare și politice să se succeadă rînd pe rînd.

2. De a se examina în primul rînd problemele relative la recunoașterea suveranității și independenței celor trei state din Indochina, la organizarea alegerilor generale libere în aceste state, de asemenea la retragerea tuturor trupelor străine de pe teritoriul Indochinei.

3. Să se asigure stabilirea unui contact direct între reprezentanții celor două părți pentru discutarea problemelor politice, ceea ce va putea juca un rol pozitiv și va ușura posibilitatea de a se obține un acord corespunzător asupra acestor probleme.

In continuarea ședinței a luat cuvîntul ministrul de externe al Angliei, Eden, care între altele a propus ca comisia neutră de supraveghere a aplicării armistițiului, să fie formată din cele 5 puteri asiatice care au participat la conferința de la Colombo.

Bedell Smith în cuvîntarea lui n-a făcut altceva decît să repete cunoscute idee că în Laos și Cambodge există o situație distinctă de cea de Vietnam și s-a pronunțat din nou împotriva formării unei comisii neutre de armistițiu, deoarece — a susținut el — experiența comisiei din Coreea arată ineficiența unei astfel de comisii.

Deoarece nu toți delegații înscriși la cuvînt și-au putut expune punctul de vedere, lucrările ședinței vor continua azi după amiază.

Dezbaterile din Adunarea Națională franceză în problema Indochinei

PARIS 8 (Agerpres). — In după amiaza zilei de 8 iunie, Adunarea Națională franceză a reluat dezbaterile în problema Indochinei, începute la 1 iunie.

Primul a luat cuvîntul deputatul radical Edouard Daladier, care a criticat cu asprime politica cercurilor guvernante americane și a „China lobby-ului" (N. R. grupul de congresmeni americani care îl sprijină pe Cian Kai-și) a căror atitudine îngreunează soluționarea conflictului indochinez la conferința de la Geneva. El a declarat că politica americană nu face decît să justifice temerile celor care cred că Statele Unite intenționează să folosească teritoriul indochinez pentru construirea de baze militare, în vederea unei agresiuni împotriva R. P. Chineze.

Amintind că la Washington „se vorbește tot mai insistent de ruperea tratativelor de la Geneva" și că cercurile agresive se grăbesc să stabilească și data la care s-ar produce aceasta, fostul președinte al Consiliului de Miniștri și-a exprimat îngrijorarea față de planurile de extindere a războiului din Indochina.

El a cerut totodată reducerea efectivului corpului expediționar francez din Indochina, primirea Republicii Populare Chineze la O.N.U. și „stabilirea de relații normale și echilibrate" între toate puterile.

Primul ministru Laniel a cerut ca dezbaterile să continue miercuri după amiază, după declarația pe care Bidault, întors special de la Geneva, o va face în fața Adunării Naționale în legătură cu mersul lucrărilor conferinței miniștrilor afacerilor externe.

„Pentru prietenie, pentru o viață mai bună și fericită"

Intîlnirile tineretului democrat austriac

VIENA 8 (Agerpres). — TASS transmite:

Intre 5 și 7 iunie, într-o serie de orașe din Austria au avut loc tradiționalele întîlniri ale tineretului democrat, la care au participat mii de tineri și tinere.

Intîlnirile, care s-au desfășurat sub lozinca „Pentru prietenie, pentru o viață mai bună și fericită" au fost consacrate luptei tineretului din Austria pentru pace, împotriva propagandei de război, împotriva șomajului, pentru asigurarea drepturilor democratice și sociale ale tineretului.

Asemenea adunări au avut loc la Eisenstadt, Sankt-Egyden, Grein și în alte orașe. Deschiderea lor a fost însoțită de mitinguri, demonstrații și de retrageri cu torțe.

La mitingurile consacrate deschiderii întîlnirilor au luat cuvîntul reprezentanți ai opoziției populare austriace — Honner, deputat în parlament, Dubovski deputat în Landtagul Austriei inferioare și alții. Ei au arătat că majoritatea covîrșitoare a tineretului din Austria năzuiește spre pace și prietenie. Tinerii și tinerele austriace înțeleg tot mai bine pericolul pe care-l reprezintă pentru Austria reînvierea militarismului german și primejdia crescîndă a Anschlussului. Tineretul democrat din Austria își intensifică lupta pentru libertatea și independența țării, împotriva primejdiei unui nou Anschluss, pentru pace și îmbunătățirea condițiilor de trai. In cadrul acestor întîlniri au avut loc competiții sportive de masă, la care au participat sute de tineri austriaci. De asemenea au avut loc concursuri ale cercurilor de artiști amatori: coruri, orchestre, ansambluri de dansuri și ansambluri teatrale.

La întîlniri au luat parte delegații de tineret din Uniunea Sovietică, Ungaria, R. D. Germană și din alte țări.

„Tovărășia care se dizolvă"

NEW YORK 8 (Agerpres). — Ziarul „New York Herald Tribune" publică sub semnătura fraților Joseph și Steward Alsop un articol intitulat „Tovărășia care se dizolvă" în care se spune printre altele:

„Tovărășia dintre Marea Britanie și Statele Unite... este acum mult mai aproape de punctul de a se rupe decît cred majoritatea oamenilor.

Nu este vorba de o simplă ploaie de invective reciproce între oameni lipsiți de răspundere... In cele mai înalte și cu răspundere cercuri din Londra și Washington domnește în prezent cea mai mare amărăciune reciprocă. Nimic asemănător nu a existat înainte".

Recunoașterile lui Dulles

WASHINGTON 8 (Agerpres). — Intr-o declarație făcută la 8 iunie, secretarul de stat al S.U.A., Dulles, a recunoscut că „propunerea americană cu privire la începerea unei acțiuni unite în sud-estul asiatic nu se bucură de un sprijin suficient", atît din partea „aliaților" occidentali ai Statelor Unite, cît și din partea țărilor vizate de planurile agresive americane din Extremul Orient.

Noi măsuri represive în Pakistanul de est

CARACI 8 (Agerpres). — TASS transmite: Potrivit știrilor oficiale, pînă la 6 iunie au fost arestate în Pakistanul de est 621 persoane. Ședința grupului parlamentar al Frontului Unit, care urma să aibă loc la 6 iunie, a fost interzisă de autoritățile orașului cu cîteva ore înainte de începere. Totodată polițiștii au sigilat sediul central al Frontului Unit. In orașul Kulna a fost pus în aplicare art. 144 din Codul Penal al Pakistanului, care interzice orice mitinguri și demonstrații precum și întrunirea în grupuri mai mari de cinci persoane.

Mesajul de salut al C. C. al P. C. U. S. și al Consiliului de Miniștri al U. R. S. S.

MOSCOVA 8 (Agerpres). — TASS transmite mesajul de salut al C.C. al P.C.U.S. și al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. adresat Congresului al XI-lea al sindicatelor din U.R.S.S.

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. salută călduros Congresul al XI-lea al sindicatelor din U.R.S.S. și întreaga armată de multe milioane de membri ai sindicatelor, glorioasa noastră clasă muncitoare și intelectualitatea noastră sovietică.

In toate etapele construcției socialiste, sindicatele sovietice au tradus în viață politica partidului comunist îndreptată spre întărirea puterii Statului Sovietic, spre avîntul neîncetat al economiei țării, al culturii și al bunăstării poporului.

In actualele condiții crește și mai mult importanța sindicatelor sovietice ca școală a comunismului, ca organizatoare combative ale maselor. Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. își exprimă convingerea fermă că sindicatele sovietice își vor spori rolul în construcția de stat, economică și culturală, că ele vor ajuta mai activ partidul în opera de educare comunistă a oamenilor muncii, în mobilizarea forțelor lor creatoare pentru dezvoltarea continuă a industriei socialiste, pentru avîntul considerabil al agriculturii și al producției bunurilor de consum popular, pentru măreața cauză a construirii societății comuniste.

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. cheamă sindicatele să dezvolte neîncetat întrecerea socialistă în industrie, în transport, în stațiunile de mașini și tractoare, în sovhozuri, îndrumînd inițiativa și energia oamenilor muncii spre îndeplinirea și depășirea planurilor de producție și spre folosirea la maximum a rezervelor economiei socialiste. Sindicatele trebuie să se situeze în fruntea mișcării întregului popor care se desfășoară pentru sporirea productivității muncii și folosirea mai bună a tehnicii, pentru reducerea prețului de cost și îmbunătățirea calității producției, să sprijine și să popularizeze prin toate mijloacele experiența fruntașilor și raționalizatorilor producției, să ajute întreprinderile rămase în urmă ca ele să se ridice la nivelul celor fruntașe, să fie preocupate de întărirea continuă a disciplinei muncii.

O datorie sfîntă a sindicatelor o constituie grija de zi cu zi pentru ridicarea nivelului material și cultural al oamenilor sovietici. Sindicatele sovietice trebuie să dea dovadă de mai multă perseverență și inițiativă în îmbunătățirea condițiilor de muncă și de trai ale muncitorilor și funcționarilor, în asigurarea îndeplinirii necondiționate a planurilor de stat ale construcției de locuințe, școli, cluburi, spitale, sanatorii, case de odihnă, precum și în îmbunătățirea considerabilă a funcționării întreprinderilor din comerț, alimentație publică și a instituțiilor comunale. Trebuie să se manifeste o atenție deosebită față de muncitoarele mame, să se contribuie la îmbunătățirea condițiilor lor de muncă și de trai, să se acorde mai multă atenție școlilor, grădinițelor de copii, creșelor și taberelor de pionieri. Sindicatele sînt chemate să ducă o luptă mai hotărîtă împotriva manifestărilor de tot felul ale indiferenței și lipsei de atenție față de cerințele și nevoile oamenilor muncii, să urmărească îmbunătățirea prin toate mijloacele a activității aparatului instituțiilor sovietice și economice și a activității organelor sindicale.

Sindicatele sovietice trebuie să lărgească și să adîncească în permanență legăturile lor cu oamenii muncii, să lichideze în munca lor metodele cancelarist-birocratice de conducere, să ridice inițiativa tuturor muncitorilor și funcționarilor, să se preocupe neîncetat de ridicarea nivelului politic și de cultură generală al membrilor sindicatelor. Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. sînt convinse că în baza democrației larg desfășurate, în baza criticii și autocriticii și a ridicării inițiativei membrilor sindicatelor, sindicatele vor înlătura lipsurile serioase existente în activitatea lor și vor face totul pentru a îndeplini cu succes sarcinile care le stau în față.

Sindicatele sovietice au fost întotdeauna în primele rînduri ale luptătorilor pentru cauza păcii, pentru întărirea unității mișcării muncitorești internaționale. Comitetul Central al Partidului Comunist și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. nu se îndoiesc că și pe viitor sindicatele vor ține sus steagul internaționalismului proletar și vor fi, ca întotdeauna, în avangarda luptei nobile pentru pace, democrație și socialism, pentru întărirea solidarității internaționale a oamenilor muncii din toate țările.

Trăiască sindicatele sovietice — școală a comunismului!

Trăiască glorioasa clasă muncitoare și intelectualitatea ieșită din popor din Uniunea Sovietică!

Trăiască marea noastră Patrie Socialistă!

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice,
Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

Raportul de activitate al Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică prezentat de N. M. Șvernik

MOSCOVA 8 (Agerpres). — TASS transmite:

După cum s-a anunțat, la 7 iunie și-a început lucrările la Moscova Congresul al XI-lea al sindicatelor din U.R.S.S.

Cu mult înainte de deschiderea Congresului, în sălile marelui Palat al Kremlinului se aflau cei mai buni reprezentanți ai clasei muncitoare și ai intelectualității sovietice, glorioși fii și fiice ale popoarelor U.R.S.S., care au sosit la Moscova din toate colțurile țării. La Congres au fost trimiși 1.364 de delegați reprezentînd 40 milioane de membri ai sindicatelor de muncitori și funcționari.

Ora 12. La masa Prezidiului iau loc președintele C.C.S. din U.R.S.S., **N. M. Șvernik,** secretari ai C.C.S. din U.R.S.S.; în loji iau loc **K. E. Voroșilov, G. M. Malenkov, A. I. Mikoian, N. S. Hrușciov** — membri ai Prezidiului C.C. al P.C.U.S.; **P. N. Pospelov, M. A. Suslov** — secretari ai C.C. al P.C.U.S. Delegații și oaspeții se ridică în picioare și îi salută cu aplauze furtunoase prelungite.

Congresul a fost deschis de președintele C.C.S. din U.R.S.S., N. M. Șvernik.

In numele Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică el a salutat fierbinte pe delegații și pe oaspeții la Congres, pe reprezentanții organizațiilor sindicale și muncitorești de peste hotare.

Congresul a cinstit printr-un moment de reculegere memoria luminoasă a marelui conducător, continuatorul operei nemuritoare a lui Lenin — Iosif Vissarionovici Stalin.

Au fost alese organele de conducere ale Congresului. In Prezidiu au fost alese 67 persoane.

A fost adoptată următoarea ordine de zi:

1) Raportul de activitate al Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică.

2) Raportul de activitate al comisiei centrale de revizie a C.C.S. din U.R.S.S.

3) Modificări în statutul sindicatelor din U.R.S.S.

4) Alegerea Consiliului Central al Sindicatelor din U.R.S.S. și a comisiei centrale de revizie a C.C.S. din U.R.S.S.

S-a dat cuvîntul lui M. A. Suslov, secretar al C.C. al P.C.U.S., întîmpinat cu căldură de asistență. El a dat citire mesajului de salut adresat Congresului de Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. Cu ovații puternice, asistența răspunde în picioare la cuvintele de salut în cinstea sindicatelor sovietice — școala comunismului, în cinstea glorioasei clase muncitoare și a intelectualității legate de popor din Uniunea Sovietică, în cinstea marii Patrii Socialiste.

Apoi Congresul a trecut la discutarea primului punct de pe ordinea de zi.

S-a dat cuvîntul lui N. M. Șvernik, președintele C.C.S. din U.R.S.S., întîmpinat cu căldură de delegați și oaspeți, care a prezentat raportul de activitate al Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică.

Sub conducerea partidului comunist, a spus raportorul, sindicatele sovietice au înfăptuit o muncă importantă pentru mobilizarea maselor largi de muncitori și funcționari în lupta pentru îndeplinirea și depășirea planurilor economiei naționale, pentru înfăptuirea sarcinilor extrem de importante de realizare a unui avînt vertiginos al tuturor ramurilor agriculturii și producției articolelor de consum popular.

Luptînd pentru dezvoltarea necontenită a economiei socialiste, sindicatele din U.R.S.S. create și educate de partidul comunist, și-au întărit rîndurile, au unit și mai strîns pe muncitori și funcționari în jurul partidului și guvernului, care duc în mod ferm țara noastră pe calea indicată de V. I. Lenin și de marele continuator al operei lui Lenin — I. V. Stalin.

Șvernik a declarat că delegații la Congres au ascultat mesajul de salut al Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu adîncă satisfacție, cu un sentiment de uriașă bucurie și de cea mai mare răspundere. Ingăduiți-mi — a declarat N. M. Șvernik în aplauzele furtunoase ale delegaților și oaspeților — să încredințez, în numele Congresului, Comitetul Central al partidului nostru, guvernul nostru că sindicatele sovietice vor mobiliza pe muncitori și funcționari la un nou avînt în muncă, pentru îndeplinirea tuturor sarcinilor, la a căror rezolvare muncesc neobosit Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

Raportorul a vorbit în continuare despre succesele repurtate de oamenii muncii din Uniunea Sovietică în construcția socialistă. El a citat date care dovedesc că poporul sovietic îndeplinește cu succes programul trasat de Congresul al XIX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Industria socialistă se dezvoltă într-un ritm pe care nu-l pot visa nici chiar țările capitaliste care au ajuns la cel mai înalt grad de dezvoltare. Anul trecut volumul producției industriale a crescut în comparație cu anul 1950 cu 45 %. In întreprinderile sovietice crește neîncetat producția, se îmbunătățește calitatea ei, scade prețul de cost. Datorită măsurilor luate de partid și guvern în cel de al doilea semestru al anului 1953, producția mărfurilor industriale de consum popular a crescut în expresie valorică cu 30 miliarde de ruble față de primul semestru. Anul acesta producția industrială va crește în comparație cu 1950 cu aproximativ 60%. Așa dar, sarcina celui de al 5-lea plan cincinal în țara noastră va fi îndeplinită și depășită cu succes. Cu totul alta este situația în statele capitaliste, unde pe zi ce trece se intensifică militarizarea economiei și cursa înarmărilor, care duc la îmbogățirea fabuloasă a unui pumn de monopoluri capitaliste și la pauperizarea și ruinarea nemaiîntîlnită a milioanelor de oameni ai muncii.

Acțiunea destructivă a crizei economice care se apropie, se resimte în mod deosebit în Statele Unite ale Americii. In S.U.A. sînt în prezent aproximativ 15 milioane de șomeri totali sau parțiali. Puterea de cumpărare a populației scade. In a doua jumătate a anului 1953 costul vieții a crescut în S.U.A. în comparație cu 1947 cu 21%, în Anglia — cu 40%, în Italia — cu 23%. In condiții excepțional de grele se află oamenii muncii din țările coloniale și dependente. Lipsa de drepturi și jugul insuportabil — a remarcat vorbitorul — stîrnesc un val de nemulțumiri în rîndul maselor populare, fac să crească mișcarea grevistă în țările capitalului.

In continuare, raportorul s-a ocupat în mod amănunțit de participarea sindicatelor la dezvoltarea economiei naționale, de problemele organizării întrecerii socialiste. In cursul întrecerii s-au format numeroase cadre de inovatori și fruntași în producție.

Industria și agricultura noastră — a continuat raportorul — dispun de uriașe posibilități pentru ridicarea necontenită a productivității muncii.

Or, la multe întreprinderi și într-o serie de ramuri ale economiei naționale aceste posibilități sînt folosite încă extrem de nesatisfăcător. Dacă în întreaga industrie productivitatea muncii muncitorilor a atins și a depășit nivelul dinainte de război încă în 1948, în industria carboniferă acest nivel a fost atins abia în 1951, iar într-o serie de mine nu a fost atins nici pînă în prezent. Nesatisfăcător stau lucrurile în industria forestieră și în construcții în ceea ce privește îndeplinirea planului privind productivitatea muncii.

Multe inițiative prețioase ale inovatorilor nu găsesc o largă răspîndire.

Intrecerea socialistă este o operă vie, creatoare. Ea nu tolerează formalismul, spiritul rutinier. Or, la multe întreprinderi, organizațiile sindicale substituie adesea munca organizatorice pentru dezvoltarea întrecerii, întocmirea a fel de fel de situații, date informative și rapoarte, elaborarea a fel de fel de formulare și fișe de evidență a celor aflați în întrecere.

Trebuie îmbunătățită munca sindicatelor pentru dezvoltarea mișcării inventatorilor și raționalizatorilor în producție, pentru întărirea pe toate căile a disciplinei în muncă. C.C.S. din U.R.S.S. și comitetele centrale ale sindicatelor trebuie să acorde o mai mare atenție problemelor de salarizare, să obțină lichidarea nivelării în retribuirea muncii muncitorilor și funcționarilor.

Raportorul s-a ocupat apoi de participarea sindicatelor la lupta pentru dezvoltarea agriculturii. Organizațiile sindicale înfăptuiesc măsuri importante pentru deservirea culturală a lucrătorilor de la stațiunile de mașini și tractoare și din sovhozuri în regiunile de valorificare de noi pămînturi. S-a desfășurat întrecerea socialistă pentru ridicarea producției la hectar a culturilor agricole, pentru creșterea mai departe a șeptelului, pentru creșterea productivității lui, pentru folosirea deplină a tractoarelor, combinelor și celorlalte mașini agricole.

Grija pentru binele poporului, a declarat Șvernik, este legea supremă a partidului și guvernului nostru. O manifestare a acestei griji își găsește expresia vie în creșterea neîntreruptă a bunăstării materiale și a nivelului cultural al clasei muncitoare și țărănimii, în reducerea consecventă a prețurilor la mărfurile de larg consum, în marea amploare a construcției de locuințe și de așezăminte culturale.

In 1954, volumul investițiilor în construcția de locuințe a crescut cu 35% în comparație cu anul trecut. Prețurile cu amănuntul la mărfurile de larg consum sînt în prezent aproape de 2,4 ori mai scăzute decît în 1947. In fiecare an cresc fondurile pentru asigurări sociale, care reprezintă anul acesta 24,7 miliarde de ruble. In perioada care s-a scurs de la Congresul al X-lea al sindicatelor, în sanatorii și stațiuni balneo-climaterice au plecat 13 milioane de muncitori și funcționari, iar 12 milioane copii ai lor au petrecut vara în tabere de pionieri.

Dar la noi există cadre conducătoare din economie și fruntași sindicali, care nu se îngrijesc de satisfacerea cerințelor materiale și social-culturale ale oamenilor muncii.

Comitetele centrale ale sindicatelor, Comitetele de întreprindere și comitetele locale trebuie să verifice desfășurarea construcției de case, cămine și așezăminte social-culturale, să controleze ca locuințele să fie repartizate în mod just, să supravegheze repartizarea fondului de locuințe.

In ridicarea bunăstării materiale a oamenilor muncii, o mare însemnătate o are lărgirea comerțului sovietic și a alimentației publice.

In țara noastră cresc în fiecare an cheltuielile statului pentru asigurări și prevederi sociale, pentru învățămîntul public și ocrotirea sănătății. In 1954, aceste cheltuieli au crescut pînă la 141 miliarde de ruble. In 1953, cheltuielile pentru pensiile muncitorilor și funcționarilor au fost sporite de patru ori în comparație cu 1940. Crește într-un ritm rapid rețeaua de sanatorii și case de odihnă.

Raportorul a subliniat în continuare rolul important al sindicatelor în educarea comunistă a oamenilor muncii.

In perioada la care se referă raportul sindicatele au aplicat o serie de măsuri pentru întărirea asociațiilor sportive, au pregătit sute de mii de activiști-organizatori și instructori. Numărul colectivelor de cultură fizică și sport a crescut în această perioadă de peste două ori. Asociațiile sportive ale sindicatelor au pregătit peste 1.000.000 de sportivi calificați. Jumătate din toate recordurile U.R.S.S. și din titlurile de campioni ai țării aparțin în prezent sportivilor care provin din rîndurile sindicatelor.

Șvernik s-a ocupat apoi în mod amănunțit de sarcinile sindicatelor în ridicarea nivelului muncii organizatorice.

Șvernik a trecut apoi la problemele legate de participarea sindicatelor sovietice la lupta pentru întărirea unității muncitorești internaționale, pentru pace și democrație. Sindicatele sovietice, credincioase principiilor internaționalismului proletar, stabilesc legături trainice de prietenie și de strînsă colaborare cu clasa muncitoare și sindicatele din toate țările.

Din 1947 Uniunea Sovietică a fost vizitată de 463 de delegații muncitorești din 62 de țări străine. In aceeași perioadă, 269 de delegații sindicale sovietice au plecat în diferite țări ale lumii la invitația unor sindicate de peste hotare.

Astăzi — a declarat Șvernik — noi putem vorbi cu un sentiment de uriașă satisfacție de prietenia noastră frățească, de nezdruncinat, și de legăturile trainice cu oamenii muncii din marea Republică Populară Chineză, din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Romînia, Bulgaria, Albania, Republica Populară Mongolă, Republica Democrată Germană, Republica Populară Democrată Coreeană. S-au întărit și au devenit și mai strînse legăturile sindicatelor sovietice cu clasa muncitoare și cu organizațiile sindicale din țările capitaliste și coloniale.

Sindicatele sovietice sînt unite cu oamenii muncii din țările străine în cadrul Federației Sindicale Mondiale, care este o întruchipare vie a unității sindicale internaționale în lupta pentru o viață mai bună, pentru drepturi și libertăți democratice ale clasei muncitoare, pentru pace în întreaga lume.

In încheiere, N. M. Șvernik a spus:

Tovarăși! Sindicatele sovietice grupează în rîndurile lor o uriașă armată de muncitori, specialiști și funcționari din diferite ramuri ale economiei naționale. In întreaga lor activitate, ei se călăuzesc după hotărîrile istorice ale Congresului al XIX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, ale Plenarelor din septembrie și februarie-martie ale Comitetului Central al partidului.

Sindicatele sînt un ajutor credincios și un sprijin de nădejde al partidului nostru în opera de educare a oamenilor muncii ca oameni activi, devotați Patriei, constructori conștienți ai societății comuniste **(Aplauze.)**

In ultimii ani a crescut într-o măsură uriașă rolul sindicatelor în viața politică, economică și culturală a țării noastre și aceasta cere ca Statutului sindicatelor din U.R.S.S. să-i fie aduse completări și modificări. Proiectul Statutului completat și modificat se prezintă spre examinare și aprobare celui de al XI-lea Congres. Noul Statut va contribui și mai mult la întărirea organizatorică a sindicatelor și la strîngerea legăturilor lor cu oamenii muncii.

Tovarăși! Poporul sovietic înarmat cu învățătura atotbiruitoare a lui Marx-Engels-Lenin-Stalin, sub conducerea partidului comunist, care este marea forță organizatoare a societății sovietice socialiste, merge cu încredere înainte, spre victoria comunismului **(Aplauze furtunoase).**

In lupta pentru înflorirea continuă a Patriei noastre socialiste, pentru ridicarea necontenită a bunăstării materiale și a nivelului cultural al oamenilor muncii, sindicatele vor strînge și mai mult pe muncitori, ingineri și tehnicieni în jurul Partidului Comunist al Uniunii Sovietice **(Aplauze furtunoase).**

Trăiască Partidul Comunist al Uniunii Sovietice — marele organizator al tuturor victoriilor noastre! **(Aplauze furtunoase, îndelungate. Toți se ridică în picioare).**

REDACȚIA București, Piața Scînteii, Tel. Nr. 7.61.00, SECȚIA SCRISORI Tel. Nr. 7.66.91, DIFUZAREA Tel. Nr. 6.38.77, TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii.

Cititorii răspund utemiștilor din comuna Perei

„Cum să facem viața de U.T.M. mai interesantă, mai plină de conținut ?"

Răbufniri de birocratism

Și eu, ca și ceilalți tineri din uzina noastră, urmăresc cu mult interes discuția organizată de ziar pe tema: „Cum să facem viața de U.T.M. mai interesantă, mai plină de conținut ?" In legătură cu această problemă vreau să-mi spun și eu părerea. Eu cred că viața de U.T.M. nu poate fi bogată în conținut atîta vreme cît în munca unor activiști utemiști mai există metode birocratice, străine de spiritul comunist de muncă. Din păcate, asemenea apucături se mai găsesc și la unii membri ai biroului organizației noastre de secție U.T.M., și în primul rînd la tovarășul secretar Gabor Alexandru. Iată cîteva exemple în această privință.

In urmă cu vreo două luni, într-o adunare generală U.T.M. de secție, unii utemiști au ridicat problema inactivității postului utemist de control. Ei au cerut biroului să se ocupe cu seriozitate de această problemă. Imi amintesc că tovarășul Gabor Alexandru, care conducea adunarea generală, și-a notat într-un carnet această problemă și ne-a asigurat că o va rezolva. Dar reorganizarea postului nostru utemist de control și astăzi a rămas notată în carnet. Practic încă nu s-a făcut nimic.

In secția noastră — denumită și secția tineretului — sînt condiții pentru ca să se organizeze un colț roșu în care tinerii să citească cîte ceva în pauza de la prînz, sau să facă scurte consfătuiri de producție. Dar și această propunere justă, venită din partea noastră, a rămas fără nici un rezultat pentru că tovarășii din biroul organizației de secție au dat dovadă din nou de superficialitate. Ei și-au notat foarte liniștiți și această chestiune, ca după aceea toate să rămînă ca și înainte.

La alegerea noului organ de conducere, utemiștii au criticat vechiul birou pentru că nu s-a preocupat suficient de organizarea unei vieți de U.T.M. interesante și bogate în conținut. Cum altfel decît birocratică poate fi considerată atitudinea tovarășului Gabor Alexandru care în mod formal a fost de acord cu această critică, și-a notat-o și în carnet și a uitat complet de ea după aceea? Din acest motiv la noi mai sînt și astăzi adunări generale monotone, neinteresante, la care nu se discută altceva decît despre primirea de noi membri, despre cotizații sau ni se fac cunoscute unele noi instrucțiuni. Că biroul organizației U.T.M. din secția noastră se ocupă în mod birocratic de organizarea adunărilor generale, ne-o dovedește limpede și faptul că multe din ele nu au o ordine de zi dinainte stabilită iar utemiștii doar în adunare află problemele ce urmează a fi discutate.

In activitatea cultural-artistică sau în cea sportivă, sînt antrenați foarte puțini utemiști și tineri din secția noastră. In loc să se ocupe de antrenarea tinerilor la cor sau în echipa de dansuri naționale, tovarășa Coman Maria, responsabila cu munca culturală în birou, se mulțumește să cunoască activitatea tinerilor după un tabel întocmit de foarte mult timp. Intre tabel și realitate este însă o mare nepotrivire. Pe tabelul tovarășei Coman sînt trecuți 15 tineri, iar în realitate numai 3-4 fac parte din echipa artistică. Totuși tov. Coman se cramponează de tabel.

Un alt sistem de muncă, care vădește formalism și birocratism, este acela de a se încărca unii utemiști cu prea multe sarcini numai și numai pentru a se putea trece în darea de seamă că: „utemiștii au primit sarcini concrete". Iată de pildă,: eu sînt organizatorul unei grupe utemiste, am o sarcină în cadrul grupei sindicale, sînt responsabilul unei brigăzi utemiste. Și la fel ca mine mai sînt mulți utemiști. Cunosc de asemenea utemiști ca Duță Ion, Baciu Ion, Simion Nicolae și alții, care deși ar dori și ar putea să muncească în cadrul organizației de secție, nu au primit nici un fel de sarcini de organizație. De ce au fost îngrămădite aceste sarcini numai unor utemiști? Pentru că tovarășii din biroul organizației de secție U.T.M. sînt comozi, pentru că ei caută să-și îndeplinească sarcinile fără prea multă bătaie de cap.

Nu se gîndesc oare tovarășii din biroul organizației U.T.M. din secția noastră că munca lor birocratică dăunează organizației noastre, că în felul acesta nu putem face viața de U.T.M. interesantă și plină de conținut?

SIMION GHEORGHE
mecanic în secția motoare
a uzinei metalurgice „Poiana"
Cîmpina

Cînd întorci spatele celor ce vor să te ajute

La sfîrșitul lunii ianuarie cînd a fost ales noul comitet U.T.M. tinerii s-au dovedit plini de inițiativă, venind cu multe propuneri interesante. Cu primii pași, comitetul U.T.M. pornise la o muncă ce promitea mult. Viața organizației noastre se înviorase simțitor și tinerii se bucurau mult de acest lucru. Curînd însă a trebuit să ne convingem că totul nu fusese decît o flacără care a pîlpîit de cîteva ori apoi s-a stins. Din nou și-a făcut apariția în viața organizației noastre munca monotonă și boala cronică a delăsării și nepăsării.

Sînt mulți utemiști în întreprinderea noastră care-și pun mereu întrebarea:

„De ce la noi în organizație munca merge slab? De ce nu sînt antrenați tinerii la o activitate bogată și interesantă?".

Care sînt cauzele? Ele sînt mai multe. Noi însă vom încerca să arătăm numai cîteva.

Desigur că o bună parte din vină o poartă comitetul orășenesc U.T.M. în frunte cu tovarășul secretar Deliu Constantin care deși a făcut multe promisiuni că ne va ajuta practic nu prea obișnuiește să se deplaseze și în fabrica noastră care se află numai la 2 km. depărtare de comitetul orășenesc U.T.M. De asemenea nu putem trece cu vederea nici faptul că tovarășul Tudor Ovidiu și Paralzky Zoltan care lucrează în fabrica noastră și fac parte din comitetul orășenesc U.T.M. nu ajută și nu controlează cu spirit de răspundere munca comitetului U.T.M. Dar ceea ce vrem să vă povestim în această scrisoare este în primul rînd despre munca tovarășului Dobre Rusalin, secretarul comitetului nostru U.T.M. Tovarășul Dobre are multe calități dar nu le pune totdeauna în folosul colectivului și al organizației.

In rîndurile membrilor comitetului nostru U.T.M. nu există o unitate de acțiune puternică. La mulți tovarăși din comitet se manifestă o atitudine delăsătoare față de sarcinile organizației. Tovarășul Dobre Rusalin în loc să lupte pentru a închega unitatea de muncă a comitetului și a celor opt birouri ale organizațiilor U.T.M. pe schimburi, el se îngrijește să nu piardă prietenia unui grup restrîns de tineri amatori de multe plimbări, baluri, petreceri. Noi nu sîntem împotriva prieteniei, a distracției dar nu așa cum o înțelege tovarășul secretar: să lipsească uneori zile întregi de la fabrică în dauna muncii de organizație.

Noi am încercat de mai multe ori în ședințele comitetului U.T.M. și chiar în unele ședințe de la comitetul orășenesc să-l ajutăm să înțeleagă această greșală, dar pînă acum nu dă semne de îndreptare. Ba mai mult el începe să ocolească pe acei tovarăși care îl critică, îi respinge, nu ține seama de propunerile care se fac și nu muncește cu toți membrii comitetului. Din această cauză sînt scăpate din vedere rezolvarea problemelor de ansamblu. Rezultatele unei astfel de munci sînt evidente: unele din cercurile politice s-au desființat treptat, la activitatea cultural-artistică participă încă un număr mic de utemiști și tineri, mai sînt și acum tineri care absentează nemotivat din producție, iar la căminele unde locuiesc tinerii mai au loc acte de indisciplină și lipsa de grijă față de avutul obștesc.

Noi credem că atitudinea tovarășului Dobre Rusalin — aceea de a fugi de tovarășii care doresc să-i dea un ajutor tovărășesc — trebuie s-o condamnăm. Cum să avem o viață de organizație interesantă și bogată în conținut dacă în sînul comitetului U.T.M. nu există o muncă colectivă, dacă un tovarăș trage într-o parte iar altul într-alta, dacă secretarul nostru promovează un astfel de spirit netovărășesc față de muncă și față de tovarășii cu care muncește?

Utemiștii și tinerii de la „Industria textilă Lugoj" doresc ca în munca comitetului U.T.M. să vadă o schimbare, doresc ca organizația noastră să trăiască o viață interesantă și frumoasă, doresc ca inițiativele lor să fie traduse în fapte.

Corespondenți
BUȚIU SARA
SZABO MELANIA
BUCIU ALEXANDRU

Să participăm la Spartachiada sindicală

La startul probelor de atletism

Alexandru Stoenescu
maestru al sportului

Inspirată din bogata experiență sovietică în direcția organizării competițiilor de masă, Spartachiada sindicală pe anul 1954, tinde să antreneze mii și zeci de mii de tineri muncitori în mișcarea sportivă.

In desfășurarea acestei însemnate competiții un loc de frunte îl ocupă probele de atletism care se vor desfășura în cinci etape.

La cele 9 probe (etapa I) rezervate băieților și la cele rezervate fetelor, poate participa orice tînăr membru de sindicat.

Cu toții am urmărit întrecerile cu caracter de masă ca cele duse în cadrul competițiilor: „Să întîmpinăm 1 Mai" sau „Să întîmpinăm 7 Noiembrie". Am văzut cu această ocazie că au ieșit la iveală tineri ca Traian Sudrigian și Copindeanu Dora de la asociația Știința-Cluj, Ida Molnar din Orașul Stalin și mulți alți tineri, care au reușit să obțină performanțe valoroase.

Atletismul pe drept cuvînt se poate spune că este un sport complex, sport care dă posibilitatea concurenților să-și dezvolte uniform atît calitățile fizice cît și cele morale.

Pentru aceasta în cadrul acestei Spartachiade, probele de atletism ocupă un loc important. Trecerea lor de un număr tot mai mare de tineri, este condiționată însă de o serie întreagă de probleme care pe drept cuvînt se poate spune că joacă un rol hotărîtor. De pildă în întreaga desfășurare a întrecerilor de atletism un cuvînt greu de spus îl au antrenorii, cărora le revine sarcina pregătirii sportive cît și de educație a tinerilor concurenți. La trecerea probelor ca: săritura în lungime și în înălțime, la aruncarea greutății și a grenadei, la ștafetă 4x100 m., cît și la probele de 100, 400, 800 și 1.500 m. plat, antrenorii nu trebuie să uite că aceste competiții au un caracter de masă, că prin practicarea exercițiilor fizice contribuie la întărirea sănătății, la dezvoltarea disciplinei, voinței, curajului tinerilor muncitori. In nici un caz nu trebuie să se mai întîmple cazuri similare ca cele ale competițiilor trecute cînd continuitatea în pregătirea concurenților nu a fost asigurată decît unui număr restrîns de concurenți.

Fără îndoială că la trecerea probelor de atletism, colectivelor sportive împreună cu responsabilii sportivi din comitetele organizațiilor de bază U.T.M. le revine sarcina mobilizării și antrenării unui număr însemnat de tineri, precum și a organizării acestor etape. De felul cum se va duce munca de agitație în rîndurile tinerilor muncitori, de felul cum vor fi asigurate condițiile materiale trecerii probelor de atletism depinde în mare măsură atingerea scopului acestei competiții: antrenarea unui număr din ce în ce mai mare de tineri în practicarea sportului.

Din viața culturală a R. P. Polone

Sub îndrumarea Partidului Muncitoresc Unit Polonez în Polonia democrat populară a crescut considerabil numărul școlilor de toate gradele, al teatrelor și cinematografelor, căminelor culturale și bibliotecilor, iar oamenii muncii de pe tărîmul științei și artei au dus o activitate mai bogată ca oricînd. Timpurile îndepărtate la care visa marele poet polonez Adam Mickievicz, cînd scria „O dacă aș putea trăi vreodată acea bucurie ca sub acoperișurile caselor de la țară să se rătăcească cărțile mele" au devenit realitate.

Polonia numără astăzi 83 de școli superioare în care învață 131.000 de studenți. Radioul are 2.000.000 de abonați. In R. P. Polonă există 100 de muzee, 85.000 de biblioteci cu peste 16.600.000 de volume.

Mișcarea de artiști amatori a devenit una din pîrghiile importante ale revoluției culturale din Polonia populară. Spectacolele celor cîteva mii de echipe artistice de amatori au fost vizionate de peste 10.000.000 de spectatori.

Ansamblul de dansuri al Casei de cultură din Opole.

Cît de mare e bucuria acestor copii cărora puterea populară le-a deschis larg porțile școlilor!

Școlile tehnice de toate gradele sînt înzestrate cu laboratoare moderne în care elevii aplică cele învățate la cursuri.

Glasul poporului francez la conferința de la Geneva

De la trimisul special al ziarelor „Scînteia" și „Scînteia tineretului"

GENEVA (prin telefon) La reședințele diverselor delegații participante la conferința de la Geneva, la Casa Presei, pe străzile din jurul palatului națiunilor, în fiecare zi și la orice oră te poți întîlni cu zeci și zeci de cetățeni francezi.

De unde vin aceștia și pe cine reprezintă ei? Sînt printre ei muncitori din Marsilia și Lyon, profesori și studenți ai școlilor superioare din Paris și Grenoble, mame și soții ale marinarilor din Normandia, mici comercianți din Toulouse, membri ai consiliilor municipale din departamentele Franței.

In săptămînile din urmă, numărul francezilor care sosesc necontenit la Geneva, a crescut, delegațiile sînt tot mai variate, mai reprezentative. Pentru Jean Maurice, tînăr muncitor metalurgist din Berliet, conferința de la Geneva reprezintă „o răspîntie în fața Franței și a păcii". Feroviarii din orașul La Rochelle au strîns trei mii de semnături pentru pace pe o eșarfă tricoloră pe care au predat-o delegației R. D. Vietnam la conferință. In declarația făcută de delegația studenților și profesorilor Școlii normale superioare din Franța se adresează un apel vibrant participanților la conferință de a face totul în vederea încheierii grabnice a unui acord privind restabilirea păcii în Indochina.

In holul Casei Presei, ziariștii fac cerc în jurul unui grup de femei îmbrăcate în negru. Sînt 3 țărănci din regiunea Loire, ai căror fii au pierit în Indochina. Mai încolo pot fi văzuți 4 algerieni care au venit să-și asocieze protestele lor glasului poporului francez cerînd încetarea focului în Indochina. Din departamentul Seine et Oise a sosit o delegație în care se află, printre alții, Pichon, consilier municipal din Versailles, gaullist, profesorul Malterre, fost membru în delegația oamenilor de știință care au vizitat Coreea în timpul războiului, deputatul comunist Balangerre, etc. Intrebat de noi, Pichon ne spuse: „Să lăsăm la o parte tot ce ne desparte și să obținem ceea ce dorim cu toții: pacea"

Sora lui Paul Dumas, — soldat francez căzut în Indochina — n-a reușit să predea scrisoarea adresată lui Bidault, fiindcă porțile vilei Bocage, reședința delegației franceze, stau închise pentru purtătorii dorinței de pace a poporului francez. La reședința americană funcționează în schimb un desăvîrșit... birou de registratură. Pentru cei cărora le e teamă să audă protestele mamelor și copiilor francezilor căzuți în Indochina, oamenii pot să stea și după ușă. Iar pentru că numărul celor care aduc solia dorinței de pace a poporului francez crește mereu, organizatorii „imparțiali" ai Casei Presei au încercat să le interzică și acolo accesul.

Delegațiile se întorc după ce au predat conferinței semnăturile strînse de la sute de mii de cetățeni francezi de opinii și credințe diferite. Membrii acestor delegații vor povesti tuturor — așa cum ne-au povestit nouă — despre dragostea și căldura ce au simțit-o din partea delegaților Uniunii Sovietice, R. P. Chineze și R. D. Vietnam, la conferință, care i-au primit, i-au încurajat și ascultat cu atenție. Lacrimi strălucesc în ochii tinerei țesătoare din Lyon, Jeanette Mercier; după ce a încercat zadarnic să vorbească cu delegații francezi, tînăra țesătoare începe să ne povestească despre întîlnirea cu delegații R. D. Vietnam. „Am aflat vești de la fratele meu, căzut prizonier la Dien Bien Fu. Nu voi osteni niciodată cerînd să se încheie pacea, căci așa îl voi revedea și pe Charles".

Nu este întîmplător că unii delegați la conferință, printre care cei francezi, refuză să stea de vorbă cu mesagerii voinței de pace a poporului francez. Intreaga desfășurare a lucrărilor în problema restabilirii păcii în Indochina arată că propunerilor constructive și realiste ale delegațiilor țărilor democrate, Bidault le opune o politică străină intereselor poporului francez și intereselor păcii, o politică apreciată de mulți comentatori aflați aci ca fiind americană.

In timp ce în ultimele ședințe, delegația franceză a ridicat noi obstacole în calea înțelegerii, vrînd să transforme problema controlului aplicării armistițiului într-o posibilitate permanentă de reîncepere a ostilităților, la un dejun oferit recent corespondenților presei franceze la Geneva, Bidault a amenințat cu ruperea tratativelor; în felul acesta el a continuat să se situeze pe o poziție de negare a realității. Delegația franceză vrea să combată exercitarea unui control asupra introducerii de arme străine în Patet-Lao și Khmer, pentru a permite astfel instalarea unor baze americane în aceste state. Ca și delegația americană, Bidault face aceleași afirmații ridicole, că numai statele capitaliste se pot pretinde neutre și imparțiale, minimalizînd totodată rolul comisiilor mixte de reprezentanți ai celor două părți beligerante, comisii pe care ar vrea să le transforme în niște anexe ale comisiei neutre. Toate acestea urmăresc în fond compromiterea unei șanse de aplicare și respectare a unui eventual acord de armistițiu.

Publicația „France Observateur" scrie în legătură cu aceasta: „La Geneva, anumite elemente ale delegației franceze nu par de loc dispuse să contribuie la încheierea unui acord; dimpotrivă, măsurile militare recente hotărîte de guvernul francez (trimiterea de întăriri în Indochina, chemarea anticipată a noi contingente), pot fi explicate în mod normal numai prin dorința afirmată de dl. Bidault de a negocia de pe o poziție de forță. Dar, pe de altă parte, este vorba de asemenea măsuri care se iau numai în cazul cînd se dorește prelungirea războiului".

Observatorii de la Geneva subliniază semnificația noilor numiri cu caracter războinic făcute de guvernul Laniel; concentrarea puterii civile și militare a autorităților coloniale franceze din Indochina în mîinile generalului Ely, șeful statului major francez, bine cunoscut și „apreciat" la Washington, a fost primită cu satisfacție de cercurile agresive. Numirea acestuia a avut loc în aceeași zi în care Laniel a parafat „tratatul de independență" al regimului baodaist, pentru a crea baza legală necesară unor cereri directe de „intervenție americană". In același timp, locul ministrului pentru problemele „statelor asociate" (e vorba de cele trei regimuri marionetă din Indochina), rămas vacant după demisia recentă a lui Marc Jacquet a fost atribuit lui Fr. Dupont, considerat de colonialiști pe bună dreptate ca o persoană „sigură". Numirea lui Dupont, care, în aprilie 1952, a declarat că „posibilitățile de negociere cu Indochina sînt nule" și care a venit la Geneva să-l „ajute" pe Bidault, este comentată de întreaga presă ca o măsură menită să compromită și mai mult șansele conferinței. „Frederic Dupont, — scrie ziarul „Franc Tireur" — reprezintă din 1936 extrema dreaptă cea mai retrogradă a parlamentului. El este omul războiului pînă la capăt, opus în permanență oricăror negocieri de pace".

Obstrucția manifestată la Geneva de delegația franceză față de orice încercare de rezolvare pașnică a problemei Indochinei nu se va putea ascunde după nici un paravan, oricîtă elocință s-ar folosi, căci, așa cum scrie Henry Levy Brühl în ziarul „Combat", „nu poți convinge pe oamenii simpli ai Franței că trebuie să moară sau să-și lase copiii să moară pentru o cauză care nu este a lor". Politica guvernului Laniel, caracterizată miercuri în parlament de deputatul independent Louis Vallon ca „o politică de protectorat al S.U.A. din ce în ce mai puțin camuflată", întîmpină opoziția crescîndă a poporului francez. Din toate colțurile Franței, bărbați și femei de toate profesiunile și convingerile vin să-și exprime la Geneva protestul împotriva acestei politici, speranța în posibilitatea înțelegerii pe cale pașnică, dorința fierbinte a poporului francez de a se ajunge cît mai grabnic la încetarea ostilităților din Indochina.

In Place du Rhone, în fața unuia din hotelurile delegației franceze, am asistat la o scenă emoționantă, care ne-a amintit de unele scene asemănătoare petrecute la Festivalul Mondial al Tineretului ce a avut loc anul trecut la București. O femeie din Marsilia, îmbrăcată în negru, văduvă de război, îmbrățișa un ziarist vietnamez. Chipul vietnamezului purta urmele adînci ale suferințelor îndurate în camerele de tortură ale colonialiștilor francezi, precum și ale celor pricinuite de pierderea celor doi copii ai săi. El și-a pierdut copiii în același loc unde și-a găsit mai tîrziu moartea și soldatul pe care îl deplîngea femeia din Marsilia. Adevărata dragoste de viață și de pace și prietenia popoarelor francez și vietnamez, pecetluite de suferințe comune, se bucură de sprijinul întregii omeniri iubitoare de pace. Pacea în Indochina poate și trebuie să fie grabnic restabilită.

C. RADUCANU

In ajutorul agitatorului utemist

Prietenia dintre oamenii muncii de diferite naționalități — o forță de neînvins

I

In patria noastră se cimentează pe zi ce trece tot mai mult prietenia și frăția între oamenii muncii de diferite naționalități. Cei ce muncesc, fie că sînt romîni, maghiari, germani, evrei etc., însuflețiți de un fierbinte patriotism, luptă strîns uniți în jurul partidului, pentru construirea socialismului. Dar drumul nostru spre o viață mereu mai bună nu este un drum neted, fără piedici. Dușmanul de clasă încearcă să ne ațină calea nedîndu-se în lături de la nici o mîrșăvie. Printre armele cele mai otrăvite și periculoase ale dușmanului de clasă este și naționalismul, a cărui demascare și combatere este o sarcină de frunte a tuturor oamenilor muncii.

Naționalismul este o armă ideologică și politică a burgheziei, folosită de ea pentru a sparge unitatea de luptă a celor ce muncesc. „Nu deosebirile de clasă sînt importante, ci deosebirile de naționalitate", iată înțelesul mincinoasei lozinci a „unității naționale" cu care burghezia încearcă să înșele pe cei ce muncesc. In acest fel clasele exploatatoare speră să abată atenția oamenilor muncii de la lupta pentru construirea unei lumi noi. Uneltirile perfide ale dușmanului de clasă sînt însă respinse cu hotărîre de către oamenii muncii din patria noastră, de orice naționalitate ar fi ei, care își întăresc necontenit solidaritatea lor în lupta pentru făurirea unei vieți tot mai fericite.

Oamenii muncii din patria noastră, își amintesc, din trecutul nu prea îndepărtat, cît de multe suferințe au îndurat atunci cînd țara era condusă de exploatatori care foloseau pe larg arma perfidă a naționalismului pentru a-și menține dominația și a putea jefui în voie poporul muncitor. Invrăjbirea între naționalități și asuprirea maselor muncitoare ale minorităților naționale, ajunsese în vremea regimului burghezo-moșieresc o politică de stat. Nu a existat partid politic al moșierimii sau burgheziei care să nu folosească fățiș sau mascat ațîțarea și vrajba naționalistă. Cel mai adesea naționalismul era răspîndit sub masca falsului patriotism al claselor exploatatoare. Fiecare concesie făcută monopolurilor străine de a jefui bogățiile țării noastre, fiecare fraudă uriașă săvîrșită în bugetul statului, fiecare curbă de sacrificiu făcută pe spinarea clasei muncitoare, fiecare acțiune din cadrul planului de pregătire a războiului criminal antisovietic, erau însoțite de adevărate campanii naționaliste și șovine. Burghezia romînească întreținea în permanență o atmosferă de neîncredere în masele muncitoare ale minorităților naționale; la fel, foloseau și moșierii și burghezii din sînul minorităților naționale, naționalismul șovin împotriva populației romînești. Antimaghiarismul, antisemitismul, antiromînismul și sionismul ca și alte curente naționalist-șovine, nu erau decît diferite forme ale aceleeași politici reacționare și antinaționale a burgheziei exploatatoare din țara noastră.

Deși făceau multă demagogie pe tema deosebirilor de interese între naționalități, exploatatorii — fie că erau romîni, maghiari, germani, evrei etc. — se înțelegeau de minune între ei.

Este cunoscut că în același consiliu de administrație al unei mari întreprinderi aurifere, stăteau cot la cot capitalistul romîn Iuliu Maniu și grofi maghiari. Dar prietenia și legătura de interese cu exploatatorii maghiari nu l-au împiedicat pe Iuliu Maniu să formeze, imediat după 23 August 1944, bande de asasini, care i-au purtat numele, și care au săvîrșit numeroase crime împotriva populației maghiare din Transilvania. Gruparea legionară — expresie a reacțiunii celei mai deșănțate a capitaliștilor și agentură a Germaniei hitleriste — ducea o intensă politică de ațîțare antisemită. Cu toate acestea, aceiași legionari întrețineau cele mai strînse legături cu capitaliștii evrei de tipul lui Max Auschnit. Una din cele mai mîrșave manifestări ale naționalismului burghez a fost încercarea claselor exploatatoare și a agenților imperialiști de a provoca antisovietismul în rîndurile poporului muncitor. Această încercare era o expresie a politicii cercurilor reacționare internaționale și a celor din țara noastră de pregătire a agresiunii împotriva Țării Socialismului.

Singura forță din țara noastră care în anii stăpînirii burgheziei și moșierimii nu a încetat o clipă lupta pentru demascarea uneltirilor naționaliste și pentru egalitatea în drepturi a tuturor celor ce muncesc, a fost Partidul Comunist din Romînia. Partidul comuniștilor a mobilizat la luptă pe oamenii muncii de diferite naționalități împotriva exploatării capitaliste și a pregătirii războiului antisovietic.

Credincios învățăturii marxist-leniniste partidul nostru a educat masele de oameni ai muncii în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar, al urii neîmpăcate față de exploatatori și față de imperialiștii de peste hotare.

II

Cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, în urma eliberării țării noastre de către Armatele Sovietice, a creeat condițiile rezolvării depline a problemei naționale. Ideologia naționalismului și șovinismului a primit puternice lovituri prin lichidarea moșierimii ca clasă, expropierea clasei capitaliștilor industriali și înfăptuirea egalității depline în drepturi a tuturor oamenilor muncii indiferent de naționalitate.

Regimul de democrație populară a creat condițiile de dezvoltare și propășire economică, politică și culturală atît pentru poporul romîn, cît și pentru minoritățile naționale. Orice fel de discriminare națională și rasială a fost definitiv suprimată. Astăzi oamenii muncii romîni și cei aparținînd minorităților naționale muncesc cot la cot avînd largi perspective în toate domeniile de activitate. In Marea Adunare Națională, în sfaturile populare, în aparatul de stat, în armată, în justiție, în învățămînt etc., oamenii muncii de diferite naționalități colaborează frățește și luptă pentru atingerea țelului comun: construirea unei vieți fericite. Datorită politicii juste a partidului nostru, în țara noastră are loc o nemaiîntîlnită dezvoltare a culturii, națională în formă, socialistă în conținut. O expresie vie a aplicării de către partid a învățăturii marxist-leniniste în problema națională o constituie crearea Regiunii Autonome Maghiare.

Caracteristic regimului nostru democrat popular este că el nu numai că acordă drepturi și libertăți egale oamenilor muncii de diferite naționalități, ci creează — așa cum este înscris și în Constituția R.P.R. — și condițiile asigurării depline a acestor drepturi și libertăți.

Faptul că la putere se află clasa muncitoare, luptătoare consecventă pentru lichidarea oricărei exploatări a omului de către om, purtătoarea steagului internaționalismului, este cea mai sigură garanție că drepturile și libertățile celor ce muncesc, indiferent de naționalitatea lor, nu vor putea fi nicicînd știrbite. Se știe că clasa muncitoare, condusă de partidul comuniștilor, este cea mai mare dușmană a ideologiei naționalismului, că ea este adînc interesată, în vederea construirii unei vieți fericite, să lichideze definitiv orice urmă a influenței ideologiei burgheze naționaliste.

Crearea de noi relații de producție, relații socialiste în industrie și în parte în agricultură, constituie un fapt de o însemnătate istorică în procesul de cimentare a unității de nezdruncinat între oamenii muncii de diferite naționalități din patria noastră. Ei înțeleg astăzi bine că nu există nici un motiv real care să-i despartă pe cei ce muncesc din pricina deosebirii lor naționale, că între ei există o puternică comunitate de interese care-i leagă în luptă și care le înzecește forțele. In locul urii șovine și rasiale, întreținută cu grijă înainte de exploatatori, crește sentimentul de caldă prietenie, de încredere reciprocă și stimă care se dezvoltă în cadrul întrecerii tovărășești dintre cei ce muncesc pentru obținerea unor rezultate cît mai bune în muncă, crește năvalnic patriotismul fierbinte pentru patria comună, Republica Populară Romînă.

III

Succesele obținute în țara noastră în lupta împotriva ideologiei burgheze, sînt un puternic factor mobilizator de a continua lupta pentru stîrpirea oricărei influențe a acestei putrede ideologii. Ar fi o greșală de neiertat, cunoscînd aceste succese, să considerăm că nu mai avem nimic de făcut în această direcție. Slăbirea luptei împotriva manifestărilor ideologiei claselor exploatatoare duce la întărirea pozițiilor dușmanului de clasă și, inevitabil, la slăbirea frontului constructorilor socialismului.

Așa cum se știe, la noi nu au fost încă lichidate complet clasele exploatatoare; ultima clasă exploatatoare de la sate, chiaburimea, deține încă importante poziții economice în agricultură. Dar în afară de chiaburime, în țara noastră mai există rămășițele moșierimii și ale clasei exploatatoare din industrie care, deși au pierdut definitiv pozițiile economice, nu au renunțat a unelti împotriva poporului muncitor. Nu pot fi nesocotite nici uneltirile imperialiștilor care sprijină orice încercări de spargere a unității poporului muncitor.

Folosind naționalismul, dușmanul de clasă speră să rupă frontul unit al oamenilor muncii ce-și construiesc o viață nouă. El speră să reînvie dușmănia artificială, creată tot de ei în trecut, între oamenii muncii de diferite naționalități, să semene neîncrederea minorităților naționale în poporul romîn și invers, și să lovească în acest fel în unitatea întregului popor muncitor din țara noastră în lupta pentru socialism.

Poporul nostru muncitor, educat de partid, respinge și demască încercările dușmanilor fericirii sale de a răspîndi naționalismul. Aceasta nu înseamnă că nu mai sînt încă oameni ai muncii care să fie influențați de ideologia naționalistă. Invățătura partidului nostru arată limpede că rămășițele ideologiei burgheze nu dispar dintr-odată din conștiința oamenilor, și că multă vreme de la cucerirea puterii politice de către clasa muncitoare, ele continuă să se mențină. Omul căruia burghezia a reușit să-i strecoare într-o perioadă îndelungată otrava naționalismului în conștiință, va avea de luptat pînă să se elibereze de ea și aceasta îi va reuși pe măsură ce, ajutat și îndrumat, în conștiința sa vor prinde rădăcini puternice ideile înaintate ale ideologiei socialiste. Procesul de lichidare a rămășițelor de naționalism din conștiința unor oameni ai muncii este strîns legat și depinde, deci, de ridicarea nivelului politic, ideologic și cultural al acestor oameni.

Datorită condițiilor noi din patria noastră, datorită dezvoltării conștiinței poporului muncitor, la noi influența ideologiei naționaliste își pierde tot mai mult terenul. Dar manifestări naționaliste izolate, provocate de elemente dușmănoase, sau de cei ce se găsesc sub influența acestora, mai există. Fie că aceste manifestări se datoresc elementelor șovine romînești sau elementelor naționaliste din rîndurile minorităților naționale, ele sînt la fel de periculoase și trebuiesc demascate cu toată vigoarea.

Sînt însă unii tineri, chiar și utemiști, care nu dau atenția cuvenită luptei împotriva naționalismului. Unii tineri nu „observă" manifestările dușmănoase naționaliste, sau chiar dacă le observă nu iau măsuri energice de combatere a lor, deoarece li se par că „nu sînt îndeajuns de periculoase" sau că ar proveni... dintr-o greșeală de exprimare etc. Este adevărat că formele de manifestare a naționalismului sînt din cele mai subtile; dar tocmai de aceea trebuie să fim vigilenți pentru a le recunoaște și combate.

O formă de manifestare a naționalismului poate fi întîlnită uneori în încercarea unor elemente de a nega calitățile unor oameni deoarece aceștia aparțin unei anumite naționalități. Sînt, încă, de pildă, unele cadre didactice care strecoară în conștiința tinerilor și copiilor concepții naționaliste, de negare a valorilor culturale ale minorităților naționale sau în caz invers, a valorilor culturale ale poporului romîn. Sînt cunoscute și încercările chiaburești de a folosi lozinca „unității naționale" pentru a opri, fie pe țăranii muncitori romîni, fie pe cei de altă naționalitate de a intra în întovărășirile agricole sau în gospodăriile colective. Un alt aspect al manevrelor dușmanilor de a crea o stare de neîncredere, și separatism între oamenii muncii îl constituie încercarea de a opri pe băieții și fetele de diferite naționalități să se căsătorească între ei. Diferitele manifestări naționaliste, cu toată deosebirea ce există în formă, au același conținut, același scop: de a lovi în frontul unit al constructorilor socialismului.

Impotriva tuturor manifestărilor ideologiei naționalismului burghez sub orice formă s-ar manifesta ele, utemiștii trebuie să lupte cu energie.

Demascînd încercările dușmanilor poporului muncitor de a provoca neînțelegeri între tinerii romîni, maghiari și de alte naționalități, organizațiile U.T.M. trebuie totodată să educe tineretul în spiritul dragostei față de patrie, al solidarității frățești între toți oamenii muncii, al atașamentului fierbinte față de patria socialismului, Uniunea Sovietică.

In întreaga lor muncă, activiștii utemiști, utemiștii, nu trebuie să uite că strîngerea legăturilor de prietenie între oamenii muncii de diferite naționalități din țara noastră pe baza ideilor internaționalismului proletar și a luptei împotriva naționalismului, este o condiție importantă a consolidării și dezvoltării regimului de democrație populară. „Frăția tuturor oamenilor muncii din patria noastră — a spus tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej — a devenit unul din izvoarele tăriei orînduirii de stat, una din forțele motrice ale societății noastre".

A educa tineretul în spiritul ideilor patriotismului socialist înseamnă a introduce în conștiința lui credința nestrămutată în forțele creatoare și capacitatea poporului muncitor constructor al socialismului, a-l face să se mîndrească cu realizările obținute de popor, a-i transmite dorința fierbinte de a nu precupeți nimic pentru înflorirea patriei.

Muncind pentru educația patriotică a tineretului organizațiile U.T.M. trebuie să țină seama că patriotismul și internaționalismul sînt de nedespărțit. Ele trebuie să cultive în rîndurile tineretului respectul pentru cultura și obiceiurile altor popoare, pentru tradițiile revoluționare ale acestora dragostea nemărginită față de Uniunea Sovietică, față de marele popor sovietic constructor al comunismului.

Educația patriotică și internaționalistă a tineretului duce la ridicarea vigilenței tinerilor față de orice manifestări naționaliste, de orice nuanță. Tinerii romîni trebuie să demaște și să combată în primul rînd manifestările șoviniștilor romîni, tot așa cum tinerii maghiari, germani, evrei, trebuie să demaște în primul rînd pe naționaliștii din propriile rînduri.

Lupta împotriva naționalismului și șovinismului burghez are o mare însemnătate. Această luptă face parte din marea luptă a tuturor oamenilor muncii din patria noastră care construiesc, sub conducerea partidului, o lume nouă, fericită.

V. NEDELCU